

Lord

genaamd
De groote

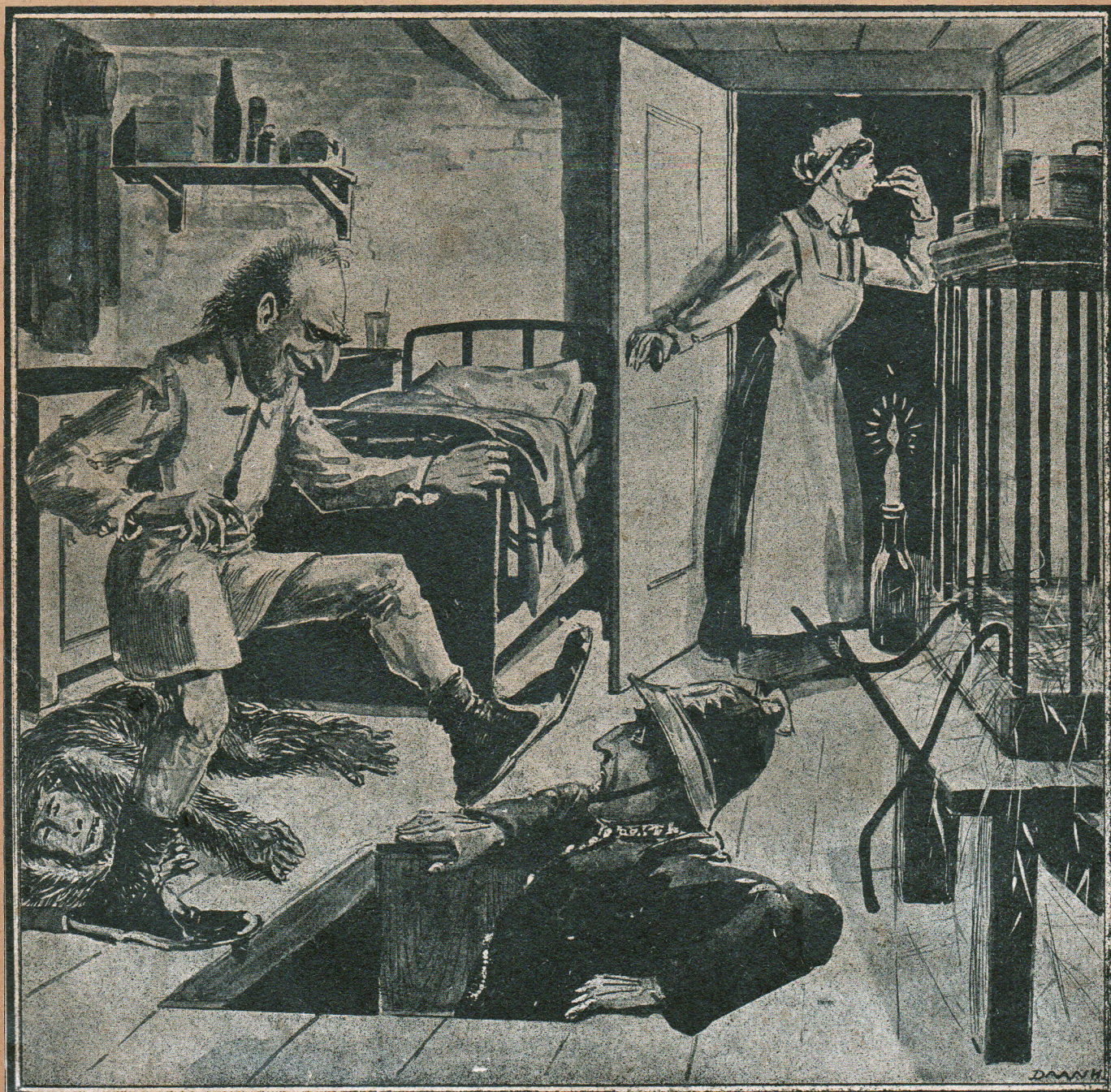
Lister

Raffles
Onbekende.

No. 154

Het verraderlijke medaillon

12 $\frac{1}{2}$ Cent
België 40 Centimes

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL - HEERENGRACHT 313 - AMSTERDAM

Het verraderlijke medaillon.

HOOFDSTUK I.

De zaak van Elias Bottenheim.

In de Garford street, in de Londensche wijk Stepney gelegen, staat, op eenigen afstand van de Theems, een zeer oud huis, dat waarschijnlijk reeds verscheidene eeuwen geleden gebouwd is, en dat een goed figuur zou hebben gemaakt in een der verhalen van Dickens.

De eigenaar scheen er bijzonder weinig zorg aan te besteden, want men moest wel vreezen, het ieder oogeblik van ouderdom in elkaar te zien zakken.

Het huis had slechts twee verdiepingen en hing als het ware tusschen de aangrenzende huizen in, die blijkbaar veel later waren gebouwd, en in vergelijking met het krot, dat zij leken te steunen, ware paleizen waren.

Meestal waren de luiken van dit huis gesloten, behalve voor het onderste venster, waarvan de ruiten groen uitgeslagen waren en waarachter men in de vage duisternis van een winkelkast met eenige inspanning doosjes met sieraden, gouden horlogekettingen, armbanden, oorknoppen, meest allen zeer vaak en zeer veel gedragen, kon onderscheiden.

Die doosjes waren uitgestald op een vel blauw pakpapier, dat zijn oorspronkelijke kleur bijna geheel had verloren.

Achter een van de groenig uitgeslagen ruiten was met behulp van vier ouwels een half velletje uit een schrift geplakt, waarop met afschuwelijke hanepooten geschreven stond: „Elias Bottenheim, koopt goederen met recht van weder-inkoop.”

De deur van dit bouwvallige huis, geheel en al verveloos, stond overdag meestal open.

Half over den drempel uitgestrekt konden de bewoners van deze arme buurt steeds een reusachtigen bloedhond zien liggen, die de klanten, die hier schuw en met gebogen hoofd binnengingen, even met zijn met bloed doorloopen oogen aankeek, om dan weer den zwaren kop op de voorpooten te laten rusten en verder te dommelen.

Klokslag negen uur 's avonds, zomer en winter, hoorde men binnen in den winkel een scherp gefluit.

Dan stond de hond lui op, geeuwde eens, en verdween in de smalle gang, die spaarzaam met een petroleumlampje verlicht was.

De pandhuishouder kwam naar buiten, zette een luik voor het laatste nog onbedekte raam, morrelde wat aan de huisdeur, en sloot haar.

Dan hoorden de weinige voorbijgangers een dof gefluit, afkomstig van de zware bout, die voor de deur werd geschoven, en dan werd alles stil.

Zoo ging het reeds jaar en dag, en zelfs de oudste bewoners konden zich niet herinneren, dat zij Elias Bottenheim niet gezien hadden, noch de étalage in de smerige winkelkast, noch den grooten bloedhond.

In deze volksbuurten van Londen wordt veel gebrek geleden en het is niet te verwonderen, dat de pandhuishouder het zeer druk had.

Dag aan dag stond hij grijnzend achter de smalle toonbank, bekeek de sieraden, die men hem met een zwaar hart kwam brengen, taxeerde ze, steeds eenige malen te laag, gaf den bringer een bonnetje en kon er nu wel bijna vast op rekenen, dat hij voorgoed eigenaar van het gebrachte sieraad was.

Slechts hoogst zelden waren zijn ongelukkige klanten in staat het noodige geld bijeen te brengen om de

sieraden, waarmede zij met zulk een zwaar hart afstand hadden gedaan, weder in te lossen.

In de buurt zeide men het zonder omwegen, dat Elias Bottenheim een verdrag met den duivel had gesloten, maar men wachtte er zich wel voor hem dit in zijn gezicht te zeggen, want zelfs de sterkste en moedigste kadewerkers werden door een onverklaarbare vrees bevangen, als zij tegenover het monsterachtige, kleine mannetje kwamen te staan, dat sedert jaren onverdrotten het goud bijeen schraapte, dat hem bij kleine beetjes tegelijk in zijn geldlade werd geworpen.

De pandhuishouder was inderdaad boven iedere beschrijving leelijk.

Hij was nauwelijks vier voeten groot, maar zijn voeten hadden daarmede geen rekening gehouden en waren snel blijven doorgroeien.

De burens hadden er lange jaren over getwist of de neus van Elias Bottenheim wel echt was, maar zijn geschiedschrijvers zullen moeten erkennen, dat er aan de echtheid van dit lichaamsdeel, hoe buitensporig groot het ook was, niet te twijfelen viel.

Deze neus was scherp als een mes en scheen voorbestemd om zich diep in de pakjes met afgedragen kleeren te boren, die sjofele vrouwen den pandhuishouder nauwelijks durfden toonen.

Naast dien neus tolden een paar uitpuilende groenige oogen onrustig heen en weder, naar alle kanten loerende, alsof hun eigenaar steeds eenig onzichtbaar gevaar vreesde.

Zelfs het scherpste oog zou niet het minste spoor van wenkbrauwen boven deze oogen hebben kunnen ontdekken.

Zijn puntige schedel was geheel en al kaal, uitgezonderd een krans groezelig-grijze haren, die tot ver in zijn hals hingen, en zijn jaskraag met een laag vet hadden bedekt, die daar sedert menschenheugenis scheen vastgebakken te zijn.

Twee veel te lange armen, eindigende in twee reusachtig groote handen, droegen er zeer toe bij Elias Bottenheim het uiterlijk van een kwaden baviaan te geven en de waarheid gebiedt te zeggen, dat men hem in de buurt dan ook nooit anders noemde.

De pandhuishouder scheen geheel alleen te leven.

Nooit zag men althans iemand bij hem in- of uitgaan.

Hoe hij aan levensmiddelen kwam was niet zeer duidelijk.

Wel zag men hem iederen ochtend, even nadat hij zijn winkel geopend had en de hond zijn post had

ingenomen, naar het huis van den bakker loopen, dat op eenige meters afstand van het zijne was gelegen en daar met een half brood weder uitkomen.

Een paar maal in de week draafde de bloedhond met een kleine gesloten hengselmand in den bek naar een slager schuins tegenover het huis van den pandhuishouder, maar dat was dan ook alles.

De achterburen echter beweerden, dat Elias Bottenheim het onnoozele lapje tuin, dat bij zijn huis behoorde, rendabel wist te maken en kans zag in de Londensche klei een paar bossen wortelen en een emmer of wat aardappelen te kweeken.

Zoo zag Elias Bottenheim er uit, en zoo was het huis, waar hij zijn beroep uitoefende.

Op een morgen van de maand September kwamen twee mannen Garfordstreet inslenteren, die daar zeker volstrekt niet thuis behoorden.

Zij waren zeer goed gekleed en reeds hun wijze van loopen toonde aan, dat zij uit den hoogen stand waren.

Vol verwondering keken de arme drommels, de lediggangers, de balikluivers en vooral de armoedig gekleede vrouwen de beide wandelaars na.

Vooral de straatjongens lieten zich niet onbetuigd en gaven hun verbazing lucht in dat zonderlinge dialect van Est-End, dat zelfs een geboren Londenaar uit de City bijna niet kan verstaan.

De twee wandelaars schenen zich hier echter in het minst niet om te bekommeren en slenterden kalm verder.

Een hunner was een man met spierwit haar, dat kort was afgeknipt, zijn gelaat was gebruid en bewees, dat hij langen tijd in de tropen gewoond had.

Een dikke witte knevel overschaduwde zijn mond en zou het bewijs kunnen leveren, dat zijn bezitter tot den burgerstand behoorde.

Hij had een buitengewoon krachtige gestalte, breede schouders, en liep ondanks zijn blijkbaar hoogen leeftijd zoo recht als een kaars.

Zijn metgezel was een jonge man van omstreeks vijftien-twintig jaar met een zacht blozend gelaat.

Wie waren deze beide mannen, die in deze buurt zoo zeer misplaatst schenen te zijn?

De man met het spierwitte haar was niemand anders dan John Raffles, terwijl zijn metgezel zijn vertrouwde vriend en secretaris, Charly Brand, was.

Zij schenen in een levendig gesprek verdiept te zijn. — Je schijnt je die gewoonte, om de armste buurten

van Londen rond te zwerven nog maar niet te kunnen afwennen, beste Edward, zeide de jonge man.

— Mishaagt het jou dan?

— Dat zeg ik immers niet! Integendeel, ik vind het zeer belangwekkend.

— Belangwekkend, leerzaam — en ook treurig, beste Charly. Telkens als ik een voet zet buiten het gebied, waar ik als Lord Aberdeen mijn prachtige villa bewoon, treft mij de schrille tegenstelling tusschen rijk en arm, die vooral te Londen zoo pijnlijk aandoet, en telkenmale als ik deze schrikbarende ellende met eigen oogen zie, word ik versterkt in de meening, dat ik geen ongelijk heb mij tot de onverzoenlijke vijand der maatschappij te verklaren, die dergelijke dingen dult. Maar kom, laten wij daar nu niet over praten, het weder is zoo schoon en ik heb mijn hoofd vol nieuwe plannen.

— Hoe zijn wij hier eigenlijk verzeild! riep Charly lachend uit.

— Dat weet ik werkelijk niet, wij hadden even goed geheel aan het tegenovengestelde einde van Londen terecht kunnen komen. Je weet hoe dat gaat, ik geef Henderson, onzen braven chauffeur, eenvoudig bevel om mij naar het East End of naar het West End te rijden en als het mij verveelt, stap ik uit! Er scheen aan dien eeuwigen Commercial Road geen einde te komen! Wij zijn uitgestapt bij the Three Coltstreet en toen vanzelf hierheen afgedwaald. Aanstonds zullen wij langs Line Hill weder terugkeeren!

— Maar ken jij hier dan alle straatnamen? riep Charly vol bewondering uit.

— Hier in het Oosten ken ik er tenminste heel wat, hernam Raffles glimlachend. In het Westen is het minder goed met mijn kennis gesteld. Ik moet daar toch eens meer gaan wandelen! Je weet nooit hoe de kennis van de plaatselijke gesteldheid in onze stad ons te pas kan komen.

Ze waren onder het spreken de nauwe smerige straat verder ingeloopt en bevonden zich nu tegenover het huis van den woekeraar.

Raffles wierp een belangstellenden blik op het oude wrakke gebouw.

— Een beetje verf en wat kalk zouden hier niet overbodig zijn, merkte hij lachend op.

— Neen, waarlijk! Ik krijg den indruk alsof dat krot ieder oogenblik in elkaar zal vallen. Goede hemel, wat een bouwval!

— Maar die bouwval schijnt toch nog heel wat schatten te bevatten!

— Waarom denk je dat?

— Wel, omdat hij door een waren Cerberus bewaakt wordt.

— Bedoel je dien bloedhond daar?

— Wat zou ik anders bedoelen? Het beest ziet er alles behalve geruststellend uit.

— Maar zou hij de klanten niet weghouden?

— Dat geloof ik niet! Zooals je ziet, ligt het beest meestal te slapen en de klanten van dien man zijn voor het meerendeel menschen uit de buurt, die de gewoonten van dat beest natuurlijk kennen.

— Maar zou het 's nachts ook zoo mak zijn?

— Ho! Ho! Dat is een andere kwestie! Dat denk ik haast niet. Anders zou de goede vriend, die hier zijn bedrijf uitoefent, dat groote dier den kost wel niet geven. Maar wat hebben wij daar?

Hij nam Charly bij den arm en dwong hem om stil te staan.

De jongeman volgde de richting van zijn blik.

Op dat oogenblik trad een weenende nog jonge en armoedige, maar met de grootste netheid gekleede vrouw uit de deur van het bouwvallige huis.

Zij droeg een pakje kleeren onder den arm, dat zij met een linnen schort trachtte te bedekken.

Zonder zich om de nieuwsgierige burenen te bekommeren, liet zij haar tranen den vrijen loop.

Vlak achter haar aan dribbelde Elias Bottenheim in hoogst eigen persoon.

Hij scheen zeer opgewonden en vloekte en schreeuwde dat het een aard had.

Zijn scheldend gekijf was tien huizen verder te hooren.

— Gij wilt mij tot den bedelstaf brengen! schreeuwde hij. Schaamt gij u niet, mij met zulke prullen onder de oogen te komen, waarvoor gij nog tien shilling durft vragen? Denkt gij, dat het geld mij op den rug groeit? Waar moet een arm man als ik in dezen tijd tien shilling vandaan halen? Maak dat gij weg komt en keer met wat beters terug! Ik heb juist genoeg om in het leven te blijven, als gij dat maar weet!

En toen de vrouw naar zijn zin niet spoedig genoeg voortmaakte, riep de pandhuishouder driftig:

— Zijt gij mijn huis nog niet uit? Moet ik den hond soms op u afsturen?

De vrouw keek schuw achter zich en verhaastte haar tred.

Zij was nu de beide vreemdelingen dicht genaderd en Raffles ken een blik werpen op haar met tranen overdekt, bleek gelaat, dat nog de sporen van vroegere

bevalligheid droeg, die echter grootendeels door honger en gebrek waren weggevaagd.

Juist toen zij wilde voorbijgaan, ontwong zich een wanhopige snik aan haar keel.

Niemand zou de scherp klinkende wrange stem van Raffles herkend hebben, toen hij op zachten toon aan de ongelukkige vrouw vroeg:

— Kan ik je helpen, vrouwtje?

De vrouw bleef verrast stil staan en een donkerrood vloog over haar gelaat.

— Ik wil niet bedelen, mijnheer, kwam het nauwelijks hoorbaar over haar lippen.

— Dat prijs ik zeer in u, maar nu gij onverrichter zake uit dat krot daar zijt teruggekeerd — wat denkt gij nu te doen?

De vrouw maakte een wanhopig gebaar.

— Ik weet het niet, ik weet het niet! fluisterde zij heesch, terwijl er een verwilderde uitdrukking in haar oogen kwam.

Zachtjes nam Raffles haar het pak af, ofschoon de vrouw het trachtte vast te houden, en opende het.

Er kwam een nog bijna nieuwe japon uit, blijkbaar het trouwcostuum van de arme vrouw en een eveneens bijna nieuw heerencostuum van zwart kamgaren.

Raffles schudde het hoofd, toen hij het goed weder opvouwde en teruggaf.

Er verscheen een bittere trek op zijn gelaat toen hij zeide:

— En daar geeft die kleine schurk niet eens tien shilling voor!

Maar Elias Bottenheim was in zijn deur blijven staan en had met aandacht gevolgd, wat er niet ver van zijn woning voorviel.

Zijn boosaardig flikkerende oogen waren onafgewend op Raffles gevestigd en nu schreeuwde hij:

— Wat wilt gij hier? Hebben wij u geroepen? Waar bemoeit gij u mee?

Raffles had deze venijnige stem nauwelijks gehoord of hij hief het hoofd op, deed een paar stappen naar den woekeraar toe, keek hem strak in zijn afschuwelijk gelaat en zeide toen:

— Wat durft gij zeggen, gij wansmakelijk schepsel, gij misdruk, gij halfmensch? Weet gij tegen wien gij het woord voert?

De leelijke dwerg was wit van woede geworden en siste:

— Dat raakt mij niet! Ik drijf hier mijn zaak als ieder ander en ik behoef niet te dulden, dat rijke lie-

den, die het geld maar voor het opscheppen hebben, mij in mijn nering benadeelen.

— In uw nering, gij bloedzuiger! riep Raffles vol verontwaardiging uit, terwijl zijn grijze oogen van woede flikkerden. Noemt gij dat een nering, gij afzichtelijk gedrocht? Gij zijt niet eens waard, als aas voor de visschen in de Theems te worden geworpen! Goede hemel, dat de natuur er behagen in kan scheppen als tijdverdrijf zulke monsters te vormen.

Nu trilde de dwerg over al zijn leden van woede.

De burens waren komen toelopen en keken nieuwsgierig van den een naar den ander, ofschoon zij er zich wel voor wachttten, eenig leedvermaak te toonen, tenminste niet in het openbaar.

De meesten hunner immers hingen van de goede luim van het kleine monster af!

— Weet gij, dat ik veel lust heb, mijn hond op u af te sturen, gij mooie mijnheer, siste Elias Bottenheim, terwijl zijn oogen uit zijn hoofd puilden en een werkelijk schrikwekkende uitdrukking aannamen.

Raffles stak bedaard de hand in den zak en toen zij er weer uitkwam, blonk er een revolver van onrustbarende afmeting in.

— Als dat mommel van u een stap zou doen, gij kleine neushoornvogel, dan zal ik hem eenvoudig een kogel door het hoofd jagen! Gij zult wel wijzer zijn!

En daarop was het pretje voor de buurtbewoners al weer afgeloopen.

Want Raffles draaide zich om, zonder den dwerg verder met een blik te verwaardigen, nam Charly onder den arm en verwijderde zich.

Spoedig had hij de vrouw ingehaald, die zoeven uit het huis van Bottenheim was gekomen en klopte haar vriendelijk op den schouder, zonder zich in het minste te storen om het woeste gekrijsch, waarmede de pandhuishouder hem uitgeleide deed.

— Gij zijt nog niet van mij af, vrouwtje, zeide hij vriendelijk.

— Maar, mijnheer..... stamelde de vrouw verlegen.

— Ik weet wel wat het is, gij wilt van een vreemde misschien niets aannemen! Nogmaals ik acht u daarom zeer hoog, maar ik zal niet dulden, dat gij onverrichter zake naar huis terugkeert.

De vrouw wierp Raffles een innig dankbaren blik toe en streek zich toen met de ruwe werkhand over het nog jonge gelaat.

Haar stem klonk fluisterend, toen zij hikkend hernam:

— Het is vreeselijk om het te moeten zeggen, mijn-

heer — maar ik weet niet wat ik mijn kinderen vandaag te eten moet geven.

— Hoeveel hebt gij er? vroeg Raffles terwijl een innig medelijden zijn stem deed trillen.

— Vier! mijnheer.

— Vier kinderen! En uw man?

— Hij is al een half jaar werkloos!

— Wat is zijn beroep?

— Hij is metselaar. Ruim een half jaar geleden is hij van de stelling gevallen en heeft toen een been gebroken, dat is nooit heelemaal genezen en bovendien heeft hij nog steeds last van duizelingen! Gij begrijpt wel, dat ik in doodelijke ongerustheid zou zitten als ik hem weer boven op een steiger wist!

— Ja, dat kan ik mij voorstellen, zeide Raffles meewarig. Waar woont gij?

— In Emmettstreet!

— Dat is hier immers vlak bij?

— Hier om den hoek, mijnheer!

— Dan loop ik met u mede, zei Raffles vastberaden, misschien heb ik wel wat voor uw man te doen.

De jonge vrouw drukte de hand op haar borst ten einde het kloppen van haar hart te bedwingen. Een blik van innige vreugde gleed over haar gelaat.

— Gij moet ons door den hemel gezonden zijn, mijnheer, kon zij eindelijk niet zonder moeite uitbrengen. Wij waren de wanhoop nabij. Ik zou u op mijn knieën willen danken als gij mijn man weder aan eerlijken arbeid zoudt helpen.

Zich niet bekommerend om de voorbijgangers, greep zij onverhoeds de hand van den man met het spierwitte haar en wilde die aan haar lippen brengen.

Maar Raffles trok zijn hand snel los en zeide op bestraffenden toon:

— Wat is dat nu! Het beteekent immers niets! Kom, breng mij maar spoedig naar uw huis, ik zal daar een briefje voor uw man schrijven, dat gij hem zult geven, zoodra hij thuis komt. Kan ik goede getuigschriften van hem krijgen?

— Zooveel gij maar wilt, mijnheer! riep de vrouw haastig uit. Mijn Jack was een uitstekend oppassend werkman. Hij bracht mij iederen Zaterdag geregeld zijn loon thuis en hij was zoo goed voor de kinderen!

Onder het spreken waren zij den hoek omgeslagen en na nog eenige passen te hebben gedaan, stonden zij voor een smalle deur, welke de vrouw met behulp van haar huissleutel opende.

Zij ging de twee bezoekers voor tot aan de vierde verdieping.

Daar klonk een luid kindergeschreeuw, dat echter verstomde, zoodra de moeder met de twee vreemde heeren binnentrad.

Raffles keek eens rond en had al spoedig gezien, dat zijn goede daad niet vruchteloos besteed zou zijn.

Het vertrekje getuigde weliswaar van bittere armoede, maar alles wat daar stond blonk van netheid.

Ook de vier kinderen, twee jongens en twee meisjes, waarvan de oudste zeven jaar was, waren schamel maar zindelijk gekleed.

De moeder schoof haar kroost glimlachend naar een klein keukentje en voegde haar oudste fluisterend een paar woorden toe.

Raffles had intusschen voor de tafel plaats genomen en Charly had een bloc-note voor hem nedergelegd, die hij tot dergelijke doeleinden steeds bij zich droeg, benevens een vulpenhouder.

— Hoe heet uw man? vroeg Raffles, terwijl hij zich tot de vrouw wendde wier gelaat reeds een geheele verandering had ondergaan.

— Jack Hudson, mijnheer!

— Heeft hij misschien eenig verstand van tuinieren?

— Hij is twee jaren bij een oom in de leer geweest, die tuinier was — maar eerlijk gezegd, hij was toen nog een jongen van een jaar of zestien.

— Nu, er zal toch wel iets van zijn blijven hangen, hernam Raffles glimlachend.

— O, hij zou het spoedig genoeg weer geleerd hebben, mijnheer! Hij is zoo ijverig, mijn Jack!

Raffles nam de vulpen en schreef vlug een paar woorden op het papier.

Hij vouwde het op en overhandigde het aan de vrouw.

— Laat dat maar aan uw man lezen. Als hij dat briefje laat zien aan den parkwachter van Lord Aberdeen, wiens adres ik daarbij heb opgeschreven, en die een zeer goed vriend van mij is, dan weet ik zeker, dat hij geplaatst zal worden.

De vrouw trachtte eenige woorden van dank te stamelen, maar haar ontroering was te groot.

Zij kneep het papiertje krampachtig in de handen, zonk op een stoel neder en verborg snikkend het gelaat in de armen.

Toen zij het weder ophief, waren de beide bezoekers verdwenen...

HOOFDSTUK II.

Raffles beraamt plannen.

Zoo snel zij konden waren de beide vrienden de vier trappen weder afgehoopen en hadden het huis verlaten van de vrouw die de Groote Onbekende zoeyen van de diepste ellende tot de hoogste vreugde had opgevoerd.

Zoodra zij weer op straat waren, greep Charly de hand van zijn meester en drukte ze met kracht.

Zijn jong, blozend gelaat was bleek van aandoening, toen hij zeide:

— Die vrouw zelf heb je den tijd niet gegund om je te bedanken, Edward — laat ik het dan nu voor haar doen!

— Och, wat beteekent het, antwoordde Raffles en er lag een kwalijk verborgen bitterheid in zijn stem. Wat helpt die eene in dat leger van duizenden, die daar in de armste wijken van Londen bijeenhokken, den eenen dag niet wetend, waarvan zij den anderen dag zullen eten! Het maakt mij juist zoo moedeloos als ik zulke dingen zie! Alleen kan ik immers niets doen!

— Zeg dat nu niet, Edward, riep Charly verontwaardigd uit. Honderden heb je reeds op deze wijze geholpen en altijd heb je je aan dankbetuigingen weten te onttrekken.

— En dat zal ik ook blijven doen, hernam Raffles kortaf. Ik wil geen dank voor dingen, die ik als mijn plicht beschouw. En waar de ellende zoo klaarblijkelijk was, kon ik toch zeker niet anders handelen! Henderson zal wel ongeduldig geworden zijn!

Zij liepen door een der talrijke dwarsstraten naar de plek, waar de auto stond te wachten.

Henderson, de trouwe chauffeur van Raffles zat achter zijn stuurwiel maar op zijn glad geschoren gezicht was in het geheel niet te zien of hij het wachten al of niet onaangenaam had gevonden.

Als Raffles hem had gezegd, dat hij daar tot den jongsten dag had moeten wachten, dan zou hij zonder eenigen twijfel dat bevel zonder de minste tegenspraak hebben opgevolgd.

De chauffeur tikte aan zijn pet en vroeg:

— Waar gaan wij heen, mylord?

— Breng ons maar naar huis, Henderson, antwoordde Raffles.

Het portier klapte dicht en de auto reed weg.

Nadat zij een minuut of tien onderweg waren, werd

de aandacht van Charly getrokken door een kort lachje, dat zijn meester uitstiet.

— Waarom lach je, Edward? vroeg de jonge man verbaasd.

— Omdat ik me het gezicht voorstel dat die schurk van een woekeraar zal trekken als hij voor zijn leeggeplunderde brandkast zal staan.

— Wat wil je daarmee zeggen? riep Charly uit. Hoe weet jij, dat hij bestolen zal worden?

— Omdat ik van plan ben, dat zelf te doen, antwoordde Raffles kalm.

— Meen je dat?

— Waarom zou ik het niet meenen? Die bandiet moet zeer rijk zijn, als hij tenminste zijn beroep reeds langen tijd uitoefent.

— Het zag er anders smerig genoeg bij hem uit, meen ik.

— Een bewijs te meer, dat de vent heel rijk is, want dan schijnt hij er nog gierig ook bij te zijn. Trouwens ligt die hond daar maar niet zoo voor de grap. Je moet vanmiddag eens opletten hoe de inrichting van het huis is.

— Vanmiddag? Gaan wij er dan nog eens heen?

— Ik niet, maar jij!

— Maar hij zal mij herkennen!

— Dat zal hij niet als je je als een oud vrouwtje verkleedt, dat een pandje komt brengen.

— Edward, ik geloof, dat je in die tien minuten al een heel veldtochtplan hebt ontworpen!

— Althans het begin daarvan. Het lijkt mij ook niet zoo moeilijk! Wij moeten natuurlijk goed op de hoogte zijn van de inwendige inrichting van het huis en daarvoor weet ik geen beter middel, dan dat jij er nog eens op af gaat. Zet je oogen goed open!

— Maar de hond, Edward?

— Die zal wel niet onsterfelijk zijn, denk ik. Vermoedelijk zal hij, al is hij nog zoo kwaadaardig, niet bestand zijn tegen vergiftig vleesch.

— En als hij er op gedresseerd is niets van vreemden aan te nemen?

— Dan zouden wij een ander middel moeten aanwenden. Begin maar eens met dat te probeeren. Je kunt bijvoorbeeld een klontje in je zak steken en dat aan het beest voorhouden, zoogenaamd om goeie maatjes met zijn baas te worden.

— Als hij mijn hand maar niet afbijt!

— Als hij dat doet, hernam Raffles onverstoobar kalm, dan is het werkelijk een boosaardig dier en dan

zou dit een bewijs zijn, dat wij ons voor hem in acht moeten nemen!

— Jij spreekt er gemakkelijk over, riep Charly half lachend, half verontwaardigd uit. Het monster leek mij in staat om het tegen een heele compagnie politie-agenten op te nemen.

— Nu, ik laat het aan jou schranderheid over om uit te maken, hoe het daar in het huis van dat kleine monster toegaat.

De auto reed met vlugge vaart door de drukste straten van Londen, terwijl dit gesprek gevoerd werd en hield eenigen tijd later stil voor een kleine deur in den grooten tuinmuur om het park die de villa omringde, waar lord William Aberdeen woonde.

Het was een zeer stille straat en hoogst zelden zag men er een voorbijganger doorloopen.

Aan de overzijde van den tuinmuur bevonden zich groote pakhuizen en de blinde muur van een bierbrouwerij, zoodat Raffles als hij dit verkoos, onopgemerkt zijn villa in en uit kon gaan.

Zij verlieten de auto en dadelijk reed Henderson haar naar de breede deur van de garage, die zich in den achtermuur van het park bevond, teneinde den wagen te gaan stallen.

Raffles haalde een zonderling gevormd sleuteltje te voorschijn en opende daarmede de kleine tuindeur.

De beide mannen traden het park binnen en begaven zich naar de eetzaal, die op den uitgestreken tuin uitzag.

Reeds was de tafel voor de lunch gedekt, en spoedig zaten de beide vrienden aan den maaltijd.

Raffles scheen geheel door zijn nieuwe plan te worden beziggehouden.

Van tijd tot tijd maakte hij een korte aantekening op een bloc-note, die hij naast zijn bord had neergelegd.

Pas toen de maaltijd goed en wel geëindigd was scheen hij tot het besef te komen, dat hij niet alleen in het vertrek was.

— Ik ben geen aangenaam tafelgenoot geweest, beste Charly, zeide hij glimlachend. Maar je weet hoe het met mij gesteld is — als ik eenmaal aan het uitwerken ben van een of ander plan, dan neemt mij dat zoo zeer in beslag, dat ik voor niets anders aandacht heb. Maar je weet evenzeer, dat ik je dadelijk van alles op de hoogte breng, zoodra ik geloof het probleem tot in onderdeelen te hebben uitgewerkt.

— Blijf je bij je plan om mij naar den pandhuishouder te sturen?

— Ja, dat is onvoorwaardelijk noodig. Je moet er

zoo veel mogelijk achter zien te komen, hoe de woning is ingericht, waar de brandkast staat of er verborgen electriche schellen zijn, en of die kleine krates wel werkelijk alleen woont.

— Mooi zoo! En wat zal ik er als pand brengen?

— Ik zal je wel een kleinen diamant of iets dergelijks geven.

— Maar dan zal de kerel nooit gelooven, dat ik daar eerlijk aan kom!

— En dacht je, dat hij zich daar iets aan gelegen zou laten liggen? riep Raffles spottend uit. Ik geloof niet, dat hij zoo teergevoelig is. Het zal hem wel tamelijk koud laten, hoe zijn klanten aan de sieraden komen, die zij bij hem komen beleenen. De kerel maakt op mij den indruk, een echte gauwdief te zijn.

Charly was opgestaan en stond bij de deur.

Zijn blauwe oogen schitterden van ondernemingslust.

— Ik zal er maar dadelijk werk van maken, riep hij vroolijk uit. Ik ben al geheel voor je plan gewonnen.

— Ik wensch je goed succes toe.

— Zou ik de auto weer nemen?

— Je kunt er onmogelijk naar toe loopen, maar laat Henderson dan een van onze huurauto's uit de garage nemen, want het zou te sterk opvallen, als er een oud, armoedig vrouwtje uit zoo'n dure auto stapte.

— Afgesproken, over een paar uren hoop ik terug te zijn met inlichtingen, waar je iets aan hebt!

— Goed, en kom nog bij mij voor je vertrekt, zoodat ik mij kan overtuigen, dat je goed vermomd bent.

Charly wuifde hem toe en begaf zich naar zijn slaapkamer, waar hij zich met de grootste zorgvuldigheid verkleedde.

Een pruik van vuil, grijs haar, en een stel afgedragen vrouwenkleeren maakten hem, gevoegd bij zijn uitstekende grime, volmaakt onherkenbaar.

Zeer voldaan over zijn werk begaf hij zich weder naar Raffles, die hem in de bibliotheek wachtte.

Lord Lister sprong verrast op, toen Charly binnestrompelde en riep vol bewondering uit:

— Prachtig! Je kon de moeder van den duivel in eigen persoon zijn! Men zou je zelfs met geen tang aanraken.

— De pandhuishouder zal me dus wel niet herkennen?

— Daar behoef je geen oogenblik voor te vreezen.

— En de diamant?

— Hier is hij, antwoordde Raffles, terwijl hij Charly een klein apothekersdoosje in de hand duwde.

Charly opende het en zag op een vlok watten een

diamant glinsteren, die aan een gouden ring was bevestigd.

— Hoeveel zou ik er ongeveer op vragen?

— Wacht maar af wat hij biedt, en probeer er dan iets bij te krijgen. Hoe langer je kunt marchandeeren, hoe langer je tijd hebt den boel eens op te nemen en nu — tot straks! En goed opgelet!

De beide vrienden drukten elkander de hand en Charly begaf zich door het park naar de garage, waar het hem eenige moeite kostte Henderson te overtuigen, dat hij inderdaad Charly Brand, de secretaris van lord William Aberdeen was.

De reusachtige chauffeur maakte een der beide sjofele huurauto's gereed, die voor dergelijke doeleinden gebruikt werden en een oogenblik later was Charly Brand weder op weg naar de Garford street.

Hij had Henderson bevel gegeven de auto op dezelfde plaats van dien morgen te laten stilstaan en legde van daar te voet den weg naar het bouwvallige krot af, wat ongeveer een kwartier duurde!

Het spreekt vanzelf, dat hij Henderson last had gegeven op zijn terugkomst te wachten, waarop de brave kerel eenvoudig geknikt had, daar hij voor den jongen man dezelfde innige genegenheid en dezelfde trouw koesterde als voor zijn meester.

Charly strompelde door de armoedige buurt en bereikte het oude huis van den woekeraar.

Voor het eerst zag hij nu ook diens naam, op het papier dat voor de ruiten was geplakt.

— Die naam klinkt allesbehalve Engelsch, mompelde hij in zichzelf, dat is al weer een verzachtende omstandigheid voor ons beiden.

Hij dreutelde nog even voor het huis heen en weer en scheen besluiteloos om binnen te gaan.

Eindelijk stond hij voor de deur stil en riep met een schrill stemmetje naar binnen:

— Zoudt ge dat monster van een hond niet willen wegroepen, ik durf niet langs hem heengaan.

— Kom, kom, hij zal u niets doen, oud meubel! klonk de krassende stem van Elias Bottenheim, die achter zijn toonbank stond, bezig met het oppoetsen van een paar gouden oorbellen. Gij zijt meer vel dan been, en Tyras zal u geen kwaad doen!

Nog even aarzelde Charly en toen trad hij voorzichtig voorbij den hond, die geen enkele beweging maakte.

Maar voor hij dit deed had Charly zeer goed gevoeld, dat de drempel van de deur eenigszins daalde, toen hij erop stapte en dat zich tegelijkertijd achter in het huis een luid klinkende elektrische bel deed hooren.

— Onze vriend schijnt zich goed te verdedigen, bromde hij in zichzelf.

Zoodra hij voor de toonbank stond, haalde hij aarzelend en voorzichtig het doosje te voorschijn, waarin zich de diamanten ring bevond.

Met trillende vingers opende hij het deksel.

Dadelijk boog zich de geweldige neus van Elias Bottenheim met een ruk over het juweel.

— Wilt gij dien steen verkoopen? vroeg hij, terwijl hij er zijn begeerige klauwen naar uitstreekte.

— Dat wil zeggen, ik wil hem niet voor altijd kwijt, klonk het schrale stemmetje van de gewaande oude vrouw.

— Nu ja, dat is hetzelfde, bromde de geldschieter ongeduldig. Laat het mij maar eens zien. Gij wilt immers, dat ik er u geld op voorschiet?

— Natuurlijk, denkt gij dat ik anders bij u zou gekomen zijn? riep het oude mensch voor de toonbank. Zeg mij, wat gij er mij op geven wilt.

Elias Bottenheim nam het doosje aan en lichtte voorzichtig den kostbaren ring van de watten.

Eenige malen keek hij van het juweel naar het tanige, gerimpelde gelaat van de oude vrouw en zeide ten slotte met zijn krassende stem als van een raaf:

— Mag ik weten, hoe gij aan dien steen gekomen zijt?

— Raakt het u wat?

— Volstrekt niet en als gij het mij niet zeggen wilt, moet gij het gerust voor u houden, ik ben niet nieuwsgierig uitgevallen.

— Dat zou ik u ook raden, anders zou ik er dadelijk mee naar een concurrent gaan.

De pandhuishouder bromde iets onverstaanbaars en greep een vergrootglas en een toetssteen uit een lade in de toonbank.

Hij begaf zich zoo dicht mogelijk naar het raam, om van het weinigje licht te profiteeren, dat door de ruiten viel en begon den steen nauwkeurig te onderzoeken.

Charly van zijn kant maakte hiervan gebruik om het geheele vertrek snel op te nemen.

De toonbank besloeg bijna de geheele lengte van het kleine hokje en een kleine plank, die kon worden opgeklapt, stelde den eigenaar van het pandhuis in staat van achter zijn toonbank vandaan te komen als hij zich naar zijn woonvertrek wilde begeven.

Twee van de wanden waren met planken bekleed, waarop talloze stapeltjes gedragen kleeren lagen, allen van een stukje papier voorzien, waarop eenige getallen en namen gekrabbeld waren.

Een smalle deur scheen toegang te geven tot het woonvertrek.

Men zag daardoor in een smalle gang, die aan het einde blijkbaar uitliep op een kleine binnenplaats.

Daar bevond zich althans een deur, waarvan de ruiten al even groen beslagen waren als die van den winkel.

Van een brandkast was echter geen spoor te bekennen.

Charly had dit alles met één oogopslag gezien, evenals de mand, die in een hoek van het vertrek stond en die blijkbaar voor den hond bestemd was.

Geheel aan het einde van de gang kon hij een elektrische bel ontwaren.

Of deze in beweging werd gebracht door den lossen deurdrempel, kon hij echter niet nagaan.

Het leek hem echter niet onwaarschijnlijk, dat hij in verband stond met de deur van de binnenplaats.

Toen hij zoover met zijn waarnemingen was gekomen had Elias Bottenheim zijn onderzoek eveneens geëindigd.

— Ik geef u tien pond voor dien steen, zeide hij.

— Tien pond, schreeuwde het oude mensch woedend. Gij oude bandiet! Durft gij mij tien pond bieden voor dien steen, het eenige wat mijn lieve Sally mij heeft nagelaten?

Plotseling begon de vrouw in hysterisch geweën los te barsten.

De snikken deden haar gansche magere lichaam schokken.

Zij leunde zwaar op de toonbank en zocht blijkbaar naar een steun.

De hond op den drempel keek onrustig om en begon zachtjes te brommen.

— Wat scheekt u, wijf? schreeuwde Elias Bottenheim woedend. Gij zult het toch hoop ik niet op uw zenuwen krijgen?

Maar dat scheen het oude mensch inderdaad ernstig van plan te zijn.

Zij snakte naar lucht en greep krampachtig met haar magere vingers naar de keel.

Toen gleed zij langzaam langs de toonbank op den grond.

Woedend klapte de pandhuishouder het plankje op, dat de ruimte achter de toonbank met de rest van het vertrek afsloot en boog zich over de bewusteloze vrouw heen.

Hij rukte haar bij den arm als om haar weder tot zichzelf te brengen.

Besluiteloos keek hij om zich heen.

Zijn groenige oogen keken van de straatdeur naar de donkere gang achter zich en vandaar weder naar den hond, die zijn kop had omgewend en het toneeltje met groote aandacht scheen gade te slaan.

— Tyras, beval hij, kom hier en let op dit oude wijf!

Dadelijk stond de hond op en kwam toelopen.

Vlak naast de bewusteloze vlijde hij zich weder op den grond neer en zijn met bloed doorloopen oogen waren geen seconde van de onbeweeglijke gestalte afgewend.

— Als het niet was om dien prachtigen diamant, bromde Elias Bottenheim, dan verzeker ik je, dat ik niet zooveel omslag met je zou maken, maar ik zou mij dat koopje niet graag laten ontgaan.

Hij snelde de gang in en verdween langs een wenteltrap, waarvan het einde juist even was te zien.

Zoodra het geluid van zijn voetstappen was weggestorven, opende Charly de oogen en hief het hoofd op.

Maar een dreigend gebrom van den hond maakte het hem duidelijk, dat hij er verstandig aan zou doen, zich niet te bewegen.

Wel maakte hij van de gelegenheid gebruik, zich de geheele inrichting van het vertrek en de daar achter gelegen gang vast in het geheugen te prenten.

Het duurde geen volle minuut, of Elias Bottenheim keerde terug.

In de eene hand hield hij een karaf met water en in de andere een fleschje met vlugzout.

Alsof hij een schoorsteenbrand moest blusschen, wierp hij den inhoud van de karaf vlak in het gelaat van de bewusteloze vrouw, die hierdoor wel wat al te snel uit haar bewusteloosheid ontwaakte.

Charly had buitengewoon veel lust het kleine monster in den nek te nemen, hem eens duchtig door elkaar te schudden, als straf voor het koude stortbad, dat hij hem had toegediend, maar hij wist zich bijtijds te beheerschen, krabbelde met moeite overeind en bette zich snel het gelaat af, uit vrees, dat het water de schminklaag zou aantasten.

— Waar ben ik? kreunde het oude mensch met zachte stem.

— Gij zijt in den winkel van Elias Bottenheim, mijn lieve mensch, antwoordde de pandhuishouder, terwijl hij zijn stem zoo vriendelijk mogelijk trachtte te maken, van Elias Bottenheim, die u een half vermogen wilde geven voor een steentje van niks.

— Ja, ja, nu herinner ik het mij, kloak de scherpe

stem van het oude menschje. Wat zeydet gij ook weer, dat gij wildet geven voor mijn prachtige diamant?

— Ik heb gezegd vijftien pond en ik zeg nog vijftien pond, antwoordde de dwerg.

— Maar ik meende toch, dat gij zooveen.....

— Daar moet gij maar niet op letten, hernam Bottenheim haastig, dat was een vergissing. Wilt gij mij den steen laten op drie maanden met 30 % rente?

De vrouw scheen zich eenige oogenblikken te bedenken.

Toen zeide zij op klagenden toon:

— Ik zal wel moeten — ik ben vijf maanden huurten achter en mijn man heeft geen werk.

Elias Bottenheim hoorde deze bekentenis meesmuilend aan.

Hij geloofde er wel een eed op te kunnen doen, dat de steen gestolen was, maar daar hem dit volkomen onverschillig liet, deed hij, alsof hij het praatje van de oude vrouw geloofde.

— Is dat afgesproken? vroeg hij.

— Geef mij de vijftien pond dan maar, zeide het oude mensch haastig, terwijl zij de hand uitstak.

De uitpuiende groenige oogen van den woekeraar begonnen te schitteren.

Hij begreep dat hij hier een zeer goed zaakje zou doen.

Hij stak de hand in zijn borstzak en haalde er een smerige, vette portefeuille uit.

Hij keek er even in en riep toen ongeduldig:

— Ik moet het geld even halen. Wilt gij even wachten?

De vrouw knikte.

— En zult gij in dien tusschentijd niet meer flauw vallen?

— Ik beloof het u, mijnheer, gij moet het mij maar niet kwalijk nemen, ik heb daar meer last van, ziet ge. Het zal de oude dag zijn!

— Nu, wacht dan even.

De dwerg slofte de gang in en Charly zag hem de wenteltrap opgaan.

Nauwelijks was hij uit het gezicht verdwenen of de jonge man haalde bliksemsnel een paar gummi-overschoenen uit zijn zak, schoof die aan zijn voeten, en sloop op zijn beurt onhoorbaar de gang in.

De bloedhond keek wel om en scheen zelfs aanstalten te maken om op te staan, maar bij nader inzien scheen het doel van de oude vrouw hem ongevaarlijk toe.

Het dier meende zeker, dat er overdag geen werk van hem kon worden verlangd.

Behaaglijk vlijde hij den zwaren kop weder op de uitgestrekte voorpooten en dommelde zachtjes in.

Charly bereikte zonder ongevallen de wenteltrap, juist toen hij Bottenheim boven zag verdwijnen.

Als een kat sloop hij hem achterna, zorgdragende, slechts aan een zijde op de uitgesleten treden te loopen, opdat deze zoo min mogelijk zouden kraken.

De trap telde veertien treden.

Zoodra hij met het hoofd op gelijke hoogte van het portaal was gekomen, loerde Charly voorzichtig links en rechts.

Juist verdween de dwerg door een vervelooze deur.

Onhoorbaar ging Charly de laatste trede op.

Hij moest ongeveer tien stappen doen, voor hij op zijn beurt deze deur bereikt had.

Hij bracht zijn oog voor het sleutelgat en kon nu het geheele vertrek tamelijk goed overzien.

Het was blijkbaar de slaapkamer van den dwerg.

In een hoek stond een houten ledikant, met eenige smerige dekens bedekt.

Op vijf pas afstands stond een vrij groote brandkast, en op dat oogenblik was Bottenheim bezig haar te openen, wat hem vrij wat moeite scheen te kosten.

Plotseling hoorde Charly verwonderd op.

De dwerg scheen eerst in zichzelf te praten, maar nu hoorde Charly duidelijk, dat hij tegen een tweede persoon in het vertrek sprak.

Kleine gedeelten van zinnen, liefkoozende woordjes, bereikten zijn oor:

— Brave Jim — goede Jim. Aanstonds zullen wij samen lekker eten, Jim — ik heb een goed zaakje gedaan — er schiet iets extra's over.....

Vol verbazing vroeg Charly zich af, tegen wien de dwerg toch kon spreken, want hij kon niemand anders in het vertrek ontwaren.

De man of de vrouw, die zich daar bevond, scheen het ook niet de moeite waard te vinden om te antwoorden, want de luisteraar hoorde niets dan een ongeduldig gebrom, als van iemand die in een middagslaapje gestoord wordt.

Op dat oogenblik had Bottenheim een klein zakje blijkbaar met goudgeld gevuld van een plank genomen en telde nu op een kleine tafel die bij zijn bed stond, vijftien pond af.

Nu achtte Charly het geraden zijn post te verlaten.

Onhoorbaar sloop hij weder naar de wenteltrap, maar niet dan nadat hij ook deze gang nauwkeurig had bekeken.

Hij bereikte veilig de wenteltrap en den winkel,

juist op hetzelfde oogenblik dat hij boven de deur van de slaapkamer van den dwerg op slot hoorde draaien.

Charly raakte voorzichtig den hond met den voet aan, opdat zijn meester hem niet slapende zou aantreffen en ging toen met een slaperig, onverschillig gezicht, op den eenigen stoel die zich in het vertrek bevond, voor de toonbank zitten.

Bottenheim kwam weder aansloffen.

Hij wierp een wantrouwenden blik op de wachtende vrouw en keek vervolgens naar den bloedhond, die nog altijd voor den drempel van de deur lag.

Daarop telde hij het bedrag van vijftien pond op de toonbank in goudgeld uit en bij ieder goudstuk slaakte hij een zucht, alsof men hem het vleesch met tangen van het lichaam reet.

Maar een blik op den diamant in het doosje scheen hem toch weder tot andere gedachten te brengen en zijn afschuwelijk gelaat glansde van blijdschap, toen hij den ring weder in het doosje neervlijde en dat zorgvuldig in zijn rooden zakdoek wikkelde, dien hij daarop in zijn zak borg.

Terwijl de vrouw het geld van de toonbank nam, schreef de woekeraar een pandbriefje.

De oude vrouw voerde het zorgvuldig op en stak het bij zich.

— En kan ik mijn steen over drie maanden terug krijgen? vroeg zij.

— Natuurlijk, mijn lieve mensch, als je over drie maanden of voor dien tijd vijftien pond met dertig procent rente kunt betalen, zeide de dwerg grijnzend.

— Ik mag het lijden, zuchtte de vrouw.

Zij knikte den dwerg toe en slofte den winkel uit.

De hond scheen haar niet dan met tegenzin te laten passeeren.

Het was of het schrandere dier rook, dat de oude vrouw niet degene was, voor wie zij zich uitgaf.

Charly slenterde weg en sloeg de eerste de beste zijstraat in.

Binnen een kwartier had hij de auto weder bereikt.

Hij opende het portier en zeide op zachten toon tot Henderson:

— Nu maar spoedig naar huis!

Hij sprong in de auto, trok het portier weder dicht en de wagen reed snel door de nauwe straten naar een breederen verkeerweg en daar langs en vervolgens langs de Thameskade naar de villa in Regentstreet.

Het sloeg juist vier uur, toen de auto voor het parkmuurtje stil hield.

Charly was nauwelijks anderhalf uur weg geweest!

Hij opende het poortje met een zelfden sleutel als zijn meester bezat en trad binnen, terwijl Henderson de auto ging stallen.

De jonge man snelde zoo gauw zijn vrouwenklederen het hem veroorloofden naar een kleine achterdeur, die in onmiddellijke verbinding stond met de bibliotheek en haastte zich daarheen, zonder zich zelfs den tijd te gunnen zich te verkleeden.

Hij trof zijn meester in de fraaie bibliotheekzaal aan, verdiept in de lezing van Milton's „Verloren Paradijs”.

De Groote Onbekende legde het boek uit de handen en stond langzaam op.

— Heb je succes gehad, Charly? vroeg hij vol belangstelling.

— Meer dan ik durfde hopen.

— Waren de omstandigheden je gunstig?

— Dat niet bepaald!

— Je hebt dus zeker list moeten gebruiken?

— Ja! Ik heb een flauwte geveinsd, omdat ik daardoor wilde nagaan, of er nog andere personen in huis waren?

— Knap gedaan! En heeft dat resultaat opgeleverd?

— Ja en neen! De kerel, hij heet Elias Bottenheim, ging zelf weg om vlugzout en water te halen en belastte zijn hond met mijn bewaking.

— Dus hij woont alleen? riep Raffles verheugd uit.

— Dat geloof ik niet!

— En je zegt dat hij alleen terugkeerde. Als hij bijvoorbeeld een huishoudster had gehad, was het toch logisch, dat hij die riep en zelf oppaste, dat je niets uit zijn winkel stal!

— Dat is juist het vreemde! Toen hij wegging om het geld voor den diamant te halen, ben ik hem nagesloten!

— Dat was nog al gewaagd!

— Dat erken ik.

— Was de hond er dan niet?

— Die was er zeker, en ik vreesde een oogenblik, dat het beest mij zou terughouden, maar toen ik zag dat hij kalm bleef liggen, waagde ik het er op.

— En heb je toen iets gezien?

— Ik heb gezien, waar de brandkast stond, maar dat was niet het vreemde!

— Maar wat dan wel?

— Dat Bottenheim tegen iemand in zijn slaapkamer sprak, die ik niet kon zien.

— Weet je dat zeker? riep Raffles verbaasd uit.

— Heel zeker! Het is natuurlijk mogelijk, dat hij een alleenspraak hield, maar ik heb heel duidelijk gehoord, dat hij een zekeren Jim vriendelijk toesprak.

Raffles wreef zich met de hand over het voorhoofd.

— Dat is zonderling, mompelde hij, wie kan dat geweest zijn! En waarom heeft hij dien persoon, man of vrouw, dan niet geroepen om water te brengen!

— Die vraag heb ik me ook gesteld, maar ik kan haar niet oplossen.

— Nu, daar zullen wij later nog wel over spreken. Heb je de inrichting van de woning goed in je hoofd geprent?

— Uitstekend!

— Zou je er een schets van kunnen maken?

— Op het oogenblik!

— Doe dat dan, want die kan ons te pas komen!

— Goed, maar dan ga ik me eerst even verkleeden.

Charly verliet het vertrek, ging naar zijn slaapkamer en verwisselde zijn vrouwenkleeren in een grijs wandelcostuum.

Daarop keerde hij weder naar de bibliotheek terug, waar Raffles nadenkend op en neer liep.

Zoodra zijn secretaris was binnengetreten, zeide hij:

— Ik denk nog steeds na over wat je mij zoeven hebt medegedeeld.

— Je bedoelt betreffende die geheimzinnige persoon in de slaapkamer van de woekeraar?

— Ja! Ik kan mij niet begrijpen, wie dat kan zijn! Ik heb de vrouw die wij in haar woning bezochten een paar vragen gesteld en van haar gehoord, dat die kerel al jaren geheel alleen leefde.

— Dat is waar! Hoe heet hij eigenlijk!

— Elias Bottenheim!

— Ik behoef je niet te vragen tot welken landaard die sinjeur behoort. Sprak hij in het Engelsch tegen die onbekende in de kamer?

— Ja, maar met een gemeen accent. Zoo sprak hij trouwens steeds. En nu zal ik mijn schetsje eens gaan maken, voor het weer uit mijn hoofd gaat.

Charly nam voor de groote tafel plaats, die dicht voor het raam stond, nam een vel papier, en teekende daarop met vaardige hand een plattegrond van het huis in de Garfordstreet.

Toen hij klaar was, nam Raffles het papier in handen en riep opgetogen uit:

— Ik kan er nu evengoed den weg vinden, alsof ik het huis zelf gebouwd had. Je bent een uitstekend teekenaar.

Charly kleurde van plezier op het hooren van dien lof.

— Dus die kleine krabbel is voldoende voor onze plannen?

— Ruim voldoende.

— Nu dan zullen wij eens flink aan het werk gaan, als het kan moest de slag morgen geslagen worden.

HOOFDSTUK III.

De inbraak.

Den volgenden dag, omstreeks elf uur in den avond, liepen een paar mannen diep in de kragen van hun jas gestoken door de Parkstreet, die evenwijdig met de straat loopt, waarin Bottenheim zijn beroep uitoefent.

De beide mannen waren John Raffles en zijn trouwe helper Charly Brand.

Zij waren vermomd als een paar arbeiders en hielden zich alsof zij eenigszins aangeschoten waren.

Tegenover den achterkant van het huis van den pandhuishouder stonden zij stil.

— Ik geloof niet dat wij hier veel kans hebben, zeide Raffles, het huis schijnt bewoond te zijn.

— Laten wij dan wat verder loopen, misschien vinden wij daar een onbewoond huis en kunnen vandaar op het dak komen, dan loopen wij het geheele blok om, totdat wij in de Garfordstreet zijn gekomen en op het dak van het huis waar de woekeraar woont.

— Dat lijkt mij een uitstekend plan toe, zeide Raffles. Want het dunkt mij zoo goed als onmogelijk om door de voordeur binnen te dringen.

— Ja, daar is de hond en als het beest blaft of ons aanvalt, is alles verloren.

— In het uiterste geval zou ik het dier kunnen afmaken, zeide Raffles, maar als het niet bepaald noodig is, laat ik dat liever.

Onder het spreken waren zij nog eenige meters verder geloopen.

Tot hun vreugde kwamen zij nu aan een reeks huizen, die blijkbaar in aanbouw waren.

Het was hier tamelijk stil en Raffles begreep dat hem nu een goede gelegenheid was aangeboden, om te trachten het dak te bereiken.

Zij slenterden nog eenige passen verder, en traden toen snel als de bliksem een der openstaande deuren binnen.

Bijna een half uur wachtten zij in het donker van

de gang, om er zeker van te zijn, dat geen voorbijganger of politie-agent hen had opgemerkt.

Maar niemand scheen hen te hebben gezien.

Tot twee malen toe liep een agent van politie met de handen op den rug gevouwen, langs de open deur, zonder te bezelfen, dat op enkele passen afstands twee vastberaden mannen stonden, met het doel een gevaarlijke inbraak te gaan plegen.

Toen zij overtuigd waren, dat zij niet bespied waren geworden, gingen de beide vrienden de eerste de beste trap op, die zelfs nog niet van een leuning was voorzien.

Zij liepen tot zij niet hooger konden komen en bevonden zich nu op een vliering.

Toen zij naar boven keken zagen zij den donkeren nachthemel boven zich.

De pannen waren nog niet op het dak gelegd.

Charly krabde zich achter de ooren en fluisterde:

— Dat ziet er niet prettig uit. Hoe komen wij nu op het dak, als er geen dak is.

— Wij zullen maar eens verder gaan, zeide Raffles, en wel door de brandgangen, die de zolders wel met elkander in gemeenschap zullen stellen, zooals dat in de volkswijken van Londen bijna overal het geval is.

Daar het gevaarlijk was een electriche zaklantaarn te ontsteken, moesten de beide mannen den weg op den tast vinden, alleen geholpen door het licht van de maan, die van tijd tot tijd door de wolken scheen.

Hier en daar lagen op den zolder stapels planken, blijkbaar bestemd om het dak af te dekken.

Zij vonden vrij gemakkelijk het smalle deurtje van de brandgang, die tot het volgende huis toegang gaf.

Ook hier was het dak nog niet gereed.

Zij moesten nog twee huizen verder loopen, alvorens zij op een vliering kwamen, waar het stikdonker was.

Snel haalde Raffles zijn zaklantaarn te voorschijn en ontstak haar.

Een helder licht verspreidde zich door de ruimte, waar zij zich nu bevonden.

Het was een zeer groote zolder, blijkbaar behorende tot een of ander pakhuis of een fabriek.

Slechts een zeer smal luikje gaf toegang tot het platte dak.

— Ik geloof dat wij zijn waar wij moeten wezen, Charly, fluisterde hij.

— Maar als dit nu niet het laatste huis is, en wij treffen hiernaast weder huizen aan, waarvan de daken nog niet gereed zijn, wat dan?

— Dat kunnen wij afwachten, zeide Raffles op zijn gewonen rustigen toon. Wij zouden dan langs alle brandgangen tot het laatste huis moeten loopen en vandaar met behulp van een paar planken of een ladder, die hier wel te vinden zal zijn, op het aangrenzende dak zien te komen.

— Wij kunnen het in ieder geval probeeren. Maar hoe komen we hier vandaan? Ik zie hier geen enkele ladder of plank.

— Dat is zoo moeilijk niet. Je ziet dat de zolder zeer laag van verdieping is. Jij gaat onder het luik staan, en ik zal op je schouders klimmen, zoo kan ik gemakkelijk den rand van het luik grijpen en mij optrekken. Als ik dan voorover op het dak ga liggen en wij elkander onze armen toesteken, dan zal het niet zoo moeilijk zijn voor een vluggen kerel als jij bent, om je op jouw beurt op het dak te werken.

— Vooruit dan maar!

Charly ging vlak onder het luik staan.

Raffles was met een sprong op zijn rug en vandaar op zijn schouders.

Hij kon nu inderdaad gemakkelijk het luik bereiken en trok zich behendig omhoog.

Weinige seconden later stond Charly naast hem op het platte dak.

De beide mannen zorgden ervoor zoo weinig mogelijk aan de straatzijde te verschijnen en liepen nu voorzichtig verder.

Raffles werd in het gelijk gesteld.

De fabriek was inderdaad het laatste nieuwe gebouw en vandaar konden zij zonder eenige moeite op de daken der bewoonde huizen komen.

Nu ging de tocht veel gemakkelijker.

De twee mannen sprongen van het eene dak op het andere, liepen het blok huizen om, en kwamen op deze wijze in de Garfordstreet.

— Weet jij precies, welk huis het is? vroeg Raffles, terwijl hij Charly bij den arm greep.

— Mij dunkt, dat wij niet kunnen missen, antwoordde de jonge man. Het huis draagt het nummer 16, en is dus het achtste van den hoek.

— Mooi zoo, laten wij dan maar voorzichtig doorloopen.

Zwijgend gingen zij verder.

Hier en daar moesten zij een moeilijke klimpartij over schuine daken ondernemen en een paar malen moesten zij over een breede kloof in de huizen springen, die een minder stoutmoedig man zeker zou hebben afgeschrikt.

Toen zij hun moeilijken tocht bijna gedurende een half uur hadden voortgezet, hield Charly zijn meester bij de hand vast en zeide:

— Ik geloof dat wij er zijn!

Hij ging plat op den buik liggen en kroop tot aan den rand van het dak.

Dadelijk keerde hij weder terug, richtte zich op en zeide:

— Wij zijn terecht. Ik kan duidelijk de drie koperen kogels zien. 1)

— Dan is het in orde, zeide Raffles. Hoeveel verdiepingen heeft dit huis eigenlijk?

— Twee. Dat wil zeggen, dat boven de verdieping waar zich de slaapkamer van Bottenheim bevindt nog een vliering moet zijn.

— Als wij eens een gat in het dak trachten te maken, vroeg Raffles, alsof het de eenvoudigste zaak van de wereld was.

— Ik heb er niets tegen, maar er is een bezwaar en dat is, dat wij niet zeker weten of die vliering niet bewoond is.

— Dat zullen we dadelijk onderzoeken, zeide Raffles.

Hij liep naar de achterzijde van het huis, zonder zich de moeite te nemen, zich te verbergen, daar de Garfordstreet slechts aan een zijde bebouwd is.

Daar gekomen, trok hij zijn jas uit en wikkelde nu een sterke touwladder, van het beste vlas vervaardigd, van zijn middel los.

De ladder was ongeveer vier meter lang en aan het eene uiteinde van twee sterke stalen haken voorzien.

Raffles bevestigde deze haken achter den opstaanden rand van het dak, na zich te hebben vergewist, dat het hout zich nog in goeden toestand bevond, en zeide toen:

— Er is hier aan de achterzijde een zolderraam. Ik ga eens een kijkje nemen.

— Maar kunnen ze je nu uit de Parkstreet niet zien?

— Dat is geheel uitgesloten. Alle bewoners van deze volksbuurt slapen natuurlijk al lang, en bovendien is de afstand veel te groot. Daar ga ik!

Hij knielde op den rand van het dak, greep de touwen stevig vast en klauterde naar beneden.

1) In alle Engelsche steden vormen drie groote koperen ballen, in een driehoek boven elkaar geplaatst, het uithangteeken van een pandhuishouder. De Schr.

Spoedig bevond hij zich voor het raam van de vliering en keek aandachtig naar binnen.

Charly was languit op het dak gaan liggen en fluisterde hem toe:

— Zie je iets?

— Neen, niemendal, de vliering is geheel verlaten. Het kon niet mooier, wij zullen hier naar binnen gaan.

Terwijl hij zich met een hand aan de touwladder vasthield trachtte hij met de andere het raam open te duwen.

Daar dit niet gauw genoeg ging naar zijn zin, nam hij een glassnijder uit zijn zak en had in minder dan tien tellen, een der ruiten uit de sponning gesneden.

Voor hij binnen ging, wenkte hij naar boven en daarop zag Charly hem verdwijnen.

Op zijn beurt daalde de jonge man langs de touwladder tot aan het raam af en klom behendig naar binnen.

— Zullen wij de touwladder laten hangen? vroeg hij fluisterend.

Raffles knikte.

— Dat zullen wij zeker, want wij moeten onzen terugweg niet afsnijden. En laat ons nu het vertrek eens opnemen. Maar voor alles zullen wij onze gummi schoenen eens aantrekken.

De beide vrienden voorzagen zich van hun overschoenen en konden nu onhoorbaar rondloopen.

Het vertrekje waar zij zich bevonden was geheel van meubelen ontbloot.

Er bevond zich slechts een deur en deze bleek op slot te zijn.

— Daar zullen de loopers aan te pas moeten komen, merkte Raffles glimlachend op.

Hij haalde een bosje van deze instrumenten uit zijn zak, zonder eenig gerucht te maken, en maakte de deur open.

Langzaam en voorzichtig trad hij op de smalle donkere gang toe.

Maar plotseling trad hij haastig weder in het vertrek.

— Wat is er? vroeg Charly nauwelijks hoorbaar, terwijl al zijn zenuwen gespannen waren.

— Ga zelfs eens op de gang en luister eens, zeide Raffles op zachten toon.

Charly trad onhoorbaar vooruit en spitste zijn ooren.

Onder hem klonk een zonderling dof gebrom als van twee menschen, die op gedempten toon hevige ruzie maken.

Van tijd tot tijd werd dit gebrom afgewisseld door een scherpen kreet en dadelijk daarop klonk een be-

straffende stem, als van een vader die een ondeugend kind berispt.

Charly kwam eveneens weder in het vertrek terug en toen Raffles voorzichtig de deur dicht had gedaan en zijn lantaarn had ontstoken, konden de beide vrienden op elkanders gezicht de grootste verbazing lezen.

Charly was weer de eerste die sprak.

— Wat moet dat in 's hemelsnaam beteekenen? Maakt die Bottenheim in het hartje van den nacht ruzie?

— Ik geloof eerder dat die andere, de geheimzinnige medebewoner, degene is die de ruzie maakt, fluissterde Raffles. Als dat onze onderneming maar niet in de war gooit. Zouden we, door met behulp van de touwladder nog een verdieping af te dalen, niet in het slaapvertrek van den pandhuishouder kunnen zien?

— Dat betwijfel ik, want ik heb nog een deur verderop gezien, de kamer zal dus wel niet aan den tuin grenzen.

— Nu, dan moeten wij maar krasse middelen te baat nemen, zeide Raffles vastbesloten. Neem je revolver!

— Maar de slaapkamerdeur zal op slot zijn!

— Daar zijn onze loopers voor!

— Maar wacht dan ten minste tot de man slaapt!

— Dat is iets anders! Dan zullen we ons gemoed in lijdzaamheid bezitten, tot het den edelen heer Bottenheim gelieft, zich ter ruste te begeven.

Hij trok de deur weder open en de beide vrienden begaven zich op de stikdonkere gang.

Het zonderlinge rumoer scheen langzamerhand te bedaren en de twist scheen te worden bijgelegd.

Na een half uur was het in het geheele huis doodstil.

De beide vrienden hadden al dien tijd in de tastbare duisternis, iedere zenuw gespannen, staan wachten.

Nu bracht Raffles zijn zaklantaarn weder in werking en voorzichtig daalden zij een smalle kronkelende zoldertrap af, die uitkwam op een gang, die Charly dadelijk herkende.

Zonder een oogenblik te aarzelen, bracht hij zijn meester voor de deur, waarvoor hij den dag tevoren reeds had gestaan.

Raffles bukte zich en bracht zijn oog voor het sleutelgat.

Hij kon echter niets ontwaren.

Er moest dus of een sleutel in het slot steken, of er brandde geen licht in het vertrek.

Zonder zich een oogenblik te bedenken, haalde Raffles uit den binnenzak van zijn jas een kleine, maar zeer sterke centerboor, die hij in een paneel van de deur zette.

De boor, die goed gesmeerd was, werkte geheel geruischloos en in minder dan een minuut had Raffles een gat in het paneel geboord zoo groot als een pennystuk.

Hij keek door het gat en zag dat de kamer tamelijk helder verlicht was.

Vlak tegenover de deur stond het bed en hij kon op het smoezelige kussen duidelijk het mismaakte hoofd van den dwerg ontdekken.

Maar tevergeefs zag hij rond naar den persoon, die zooeven zoo lang gebromd en gekeven had!

Verbaasd wendde hij zich tot Charly om, die onbeveeglijk had toegekeken.

Hij haalde zijn schouders op en wees met een vragend gebaar op de gesloten deur.

Charly keek op zijn beurt, maar werd er niet veel wijzer door.

De beide vrienden beseften dat er een sleutel in het slot stak, hetgeen hun taak niet weinig zou verzwaren.

Maar ook hierop had Raffles gerekend.

Uit de kleine handtasch die hij had medegebracht, en onder zijn jas verborgen had gedragen, haalde hij een zonderling gevormd voorwerp, een instrument van zijn eigen vinding, dat hem reeds herhaaldelijk zeer goede diensten had bewezen.

Het was een soort miniatuur cirkelzaag, waarmede zelfs het hardste staal gezaagd kon worden.

Daar er aan praten niet te denken viel, wees Raffles zijn vriend met gebaren wat deze te doen had.

Charly, door jaren langen omgang met zijn meester als het ware diens gedachten radende, had aan een wenk overigens meer dan voldoende.

Uit een zijner zakken kwam een oliespuitje te voorschijn, terwijl hij uit den andere een zeer dun, buigzaam staaldraad haalde.

Aan het einde hiervan boog hij een haak en stak deze boven de schoot van het slot door de deurkier, daarna haalde hij het ondereinde van het staaldraad weder door de reet naar voren en vormde nu een soort lus, die bestemd was om de schoot vast te houden, zoodat deze wanneer zij was doorgezaagd, niet zou walen en daardoor den woekeraar en zijn metgezel op een ontijdig oogenblik zou wekken.

Hij hield het staaldraad in zijn linkerhand vast en maakte zich gereed om met het oliespuitje, dat hij in

de rechterhand hield, de zaag voortdurend nat te houden.

Raffles beproefde even of de zaag wel geruischloos liep, zette toen de kolf tegen zijn rechterschouder, bracht het papierdunne ronde zaagje tusschen de deurreet en tegen de schoot van het slot en begon te draaien.

Dadelijk ontstond er een gonzend geluid, maar zoo zacht, dat het bijna nauwelijks te vernemen was.

Het was zelfs niet zoo krachtig als het gonzen van een groote vlieg.

Met ongelooflijke snelheid sneed de zaag door de ijzeren schoot van het slot, alsof deze van koekedeeg was.

Het gonzen duurde nauwelijks vijf minuten.

Toen stootte Raffles Charly aan, ten teeken dat hij goed moest acht geven.

Nog even draaide de zaag door en toen voelde Charly, dat het stukje ijzer los in de lus van staaldraad hing.

Hij liet deze voorzichtig door de reet van de deur zakken, en de schoot van het slot lag even later op den grond.

Raffles legde de hand op het gat dat hij in de deur geboord had en onderzocht met behulp van zijn zaklantaarn of de deur soms met grendels gesloten was.

Dat bleek inderdaad het geval te zijn, maar nadat ook deze hinderpaal met behulp van het wonderlijke instrument was doorgezaagd, waren alle beletselen uit den weg geruimd.

De beide mannen staken de werktuigen, die zij gebruikt hadden in den zak, bonden zich een zwart masker voor het gelaat, namen hun revolver in de rechterhand...

Het volgende oogenblik rukte Raffles de deur open en trad op de hielen gevolgd door Charly het slaapvertrek van den woekeraar binnen.

Maar deze mocht het gerucht van de draaiende zaag niet gehoord hebben, het openrukken van de deur deed hem wakker schrikken.

Met een kreet zat hij overeind in zijn bed.

Zijn hand tastte naar het tafeltje, dat naast het hoofdeinde stond, maar Raffles was hem te vlug af.

— Geen beweging, mijnheer Bottenheim, of ik geef geen shilling voor uw oud karkas! Neen — blijf ook met uw andere hand van den muur, of het zou u bezouwen, ik versta geen gekscheren.

Terwijl hij dit zeide, greep hij den dwerg met de linkerhand in de borst en trok hem van zijn legerstede

met niet meer inspanning dan alsof Elias Bottenheim een straathondje geweest ware.

Hij hield hem op armslengte van zich en zeide toen tot Charly:

— Kijk jij eens even wat die glinsterende hefboom daar aan den muur boven het bed van onzen vriend te beteekenen heeft, ik vertrouw het maar half.

Charly trad op het bed toe en boog zich voorover om het voorwerp te onderzoeken.

Het was een oude nikkelen deurknop die met behulp van een schroef in den houten wand was bevestigd.

Er bevond zich een ijzerdraad aan, dat blijkbaar onder het bed doorliep.

Charly had dit spoedig gevonden en volgde den draad, terwijl hij zijn eigen zaklantaarn deed ontgloeien om meer licht te hebben.

Hij had nauwelijks tien passen afgelegd, toen hij een kreet van verbazing slaakte.

— Maak niet te veel leven, zeide Raffles op zijn gewonen rustigen toon, en zeg liever wat er aan de hand is. Heb je den kamergenoot van onzen vriend ontdekt?

— Dat heb ik, riep Charly, en wie denk je dat het is?

— Zeg eens op?

— Een reusachtige baviaan!

— Ik vermoedde zoo iets, zeide Raffles kalm. Zit het beest goed opgesloten.

— Ja, in een zeer sterke kooi. De deur daarvan staat met het ijzerdraad in verbinding met dien hefboom daarginds!

— Heel goed bedacht, mijnheer Bottenheim, riep Raffles spottend uit, den woekeraar als een natten poedel door elkaar schuddend.

Daarop wendde hij zich weder tot zijn metgezel met de vraag:

— Slaapt het beest nog?

— Alles behalve. Hij staat recht overeind in zijn kooi, schudt aan de tralies, en trekt een hoogst onvriendelijk gezicht tegen mij. Ik heb veel lust om dien sinjeur een kogel door den kop te jagen.

— Dat zul je wel uit je hart laten! Het dier heeft ons niets gedaan en is nu gelukkig onschadelijk.

Elias Bottenheim slaakte een zucht van verlichting. Het scheen wel dat het afschuwelijke dier in de kooi de eenige vriend van den dwerg was.

— Kom nu maar eens terug, Charly, vervolgde Raffles, en help mij dit monstertje eens binden.

Charly keerde terug, haalde een paar riemen uit zijn zak en bond zonder eenige moeite de handen en

de armen van den woekeraar, die meer dood dan levend was.

Daarop duwde hij hem voorzichtigheidshalve een prop in den mond en bond daaroverheen een zwarten doek.

Aldus gekneveld werd de pandhuishouder in een hoek van het vertrek gedeponerd, dicht bij de kooi, waarin de baviaan woedend aan de vingerdikke tralies rukte.

— Dat schijnt mij een hoogst gevaarlijke sinjeur toe, zeide Raffles, terwijl hij den aap aandachtig bekeek. Kijk me die geweldige armen van dien rakker eens, zelfs zijn meester schijnt hem des nachts niet los in de kamer te durven houden, maar ik moet zeggen dat hij een geducht bewaker aan mijnheer Jim heeft! En nu moesten wij maar eens vlug aan het werk gaan, want de nacht is aanstonds voorbij.

Hij bukte zich voor de brandkast en begon haar te onderzoeken.

Al spoedig bleek het hem, als kenner, dat het hem zeer weinig moeite zou kosten haar te openen.

Hij haalde de daartoe benodigde gereedschappen uit de tasch en spoedig waren de beide vrienden vol aandacht bij hun werk.

Na een half uur hadden zij de brandkast geopend.

Maar juist op dat oogenblik klonk achter hun rug een luid gekraak, gepaard gaande met een woedend gebrul.

Charly keek achter zich en uittte een kreet van ontzetting.

De gorilla had met zijn geweldige voorpooten twee stangen zoo lang heen en weer gerukt, tot zij bezweken waren.

En nu stond het vreeselijke monster dreigend achter de beide mannen, terwijl de dwerg in zijn hoek met een vreeselijken blik in zijn groene oogen toekeek.

Bliksemsnel sprongen de beide mannen overeind.

Maar reeds was de baviaan op Raffles toegewageld en had hem in zijn reusachtige voorpooten geklemd.

Een vreeselijke worsteling volgde.

De gorilla was buitengewoon groot en van een vreeselijke kracht.

Hij zou zeker binnen enkele oogenblikken tegen de breede borstkas van het monster verbrijzeld zijn, als Charly hem niet te hulp was gekomen.

Daar hij niet durfde schieten, greep de jonge man het groote dolkmes dat hij in zijn zak droeg, trok het

uit de schede en stak het tot aan het gevest in de zijde van het dier.

De gorilla slaakte een brullenden kreet en zijn greep werd iets losser, ofschoon hij Raffles nog niet losliet.

Deze deed alle moeite om zich uit de klauwen van het ondier te bevrijden, en al spoedig hingen zijn kleederen hem als flarden aan het lichaam.

Zijn adem ging moeilijk, en het zweet stond hem op het gelaat.

Maar Charly aarzelde niet.

Hij trok het dolkmes uit de wond en stiet het nogmaals met nog meer kracht in den rug van den gorilla.

Ditmaal was de wonde doodelijk.

De aap slaakte een dof gebrul, breidde de lange armen uit, waggelde eenige passen achterwaarts en stortte toen ruggelings op den vloer.

Even nog stuiptrekte het monster, en toen blies het den laatsten adem uit.

Met oogen die van woede en haat op duivelsche wijze glinsterden had de pandhuishouder de worsteling gadegeslagen.

Raffles trad zwiingend op zijn vriend toe en schudde hem krachtig de hand.

— Je hebt me het leven gered, beste Charly, zeide hij bewogen. Als jij er niet geweest was, zou ik nu met verbrijzelde borstkas op den grond liggen.

— Kom, daar spreken wij niet over, Edward, nog altijd blijf ik bij je in de schuld staan, want jij hebt mij niet eens, maar wel een dozijn malen van het leven gered.

— Laten wij maar vlug voort maken, vervolgde Raffles, want er valt geen tijd meer te verliezen.

— Maar ben je niet gewond?

— Een paar schrammen op mijn borst, dat is alles, maar mijn kleeren zijn naar de maan! Het is goed dat ze niet veel waard waren. Kijk eens rond naar een of andere jas die ik kan aantrekken inplaats van deze flarden, dan zal ik even die brandkast onderzoeken.

Hij trad op het meubel toe en nam er een aantal bijeengebonden pakjes bankbiljetten uit, benevens eenige zakken, die hij opende en die allen gouden souvereigns bleken te bevatten.

Tevens maakte hij zich meester van een lijstje met getallen, waarschijnlijk die van de bankbiljetten, die hij had buitgemaakt.

Hij borg het buitgemaakte geld snel in het mesge-

brachte valies en schoot de jas aan, die Charly voor hem uit een kast had gehaald.

Snel raapten zij de werktuigen bijeen en daarop verlieten zij het vertrek, na nog een blik te hebben geslagen op den dwerg, die hen met een blik van duivelschen haat nakeek.

— Wij hoeven ons om hem niet te bekommeren, zeide Raffles onverschillig; als de bureu morgenochtend het luik niet van zijn hengels zien verdwijnen, zullen zij wel onderzoek gaan doen, en nu spoedig weg!

Zij lieten de deur open staan en bestegen de trap naar de vliering weder.

Langs denzelfden weg dien zij gekomen waren klommen zij uit het raam van het zolderkamertje, en langs de touwladder op het dak.

Zoodra zij daar veilig waren aangeland, trok Raffles de ladder weder op en wikkelde haar onder zijn jas om zijn middel.

Zonder eenig ongeval liepen zij over de daken tot aan de in aanbouw zijnde fabriek, lieten zich daar door het open zolderluik vallen, daalden de trappen af, tot zij weder in de donkere gang stonden en liepen voorzichtig naar de voordeur, dat is te zeggen, naar de plek waar deze later zou worden aangebracht.

Raffles bleef eenigen tijd luisterend staan, stak toen voorzichtig het hoofd om den hoek en overtuigde zich, dat er niemand in de nabijheid was.

Daarop trok hij Charly met zich mede, en spoedig bevonden zij zich op straat.

Op een naburigen kerktoeren sloeg het vier uur.

In het Oosten begon de hemel reeds rood gekleurd te worden.

Over eenige oogenblikken zou de zon opkomen.

Reeds vertoonden zich eenige arbeiders in de straten, die naar hun karwei gingen.

Niemand nam dan ook eenige notitie van hen.

Zij stapten stevig door en om half zes, toen het reeds klaar dag was, bereikten zij de deur in den parkmuur.

Snel gingen zij binnen, traden door de geheime deur de villa binnen en sloten het geroofde zorgvuldig weg in de brandkast, die in een muur van Raffles' slaapkamer gemetseld was.

— Ik heb nu niet veel lust om het na te tellen, zeide Raffles onverschillig. Het is laat, of liever gezegd zeer vroeg en ik voel mij wel wat vermoeid om je de waarheid te zeggen. Maar ik geloof toch, dat onze onderneming goede vruchten heeft afgeworpen.

Een paar duizend pond zal wel het minimum zijn. En nu wensch ik je wel te ruste, beste Charly!

HOOFDSTUK IV.

In Scotland Yard.

Denzelfden dag omstreeks elf uur was het hoofdbureau van politie in rep en roer.

Tal van agenten draafden het gebouw in en uit en kwamen bevelen in ontvangst nemen of berichten brengen.

In het kantoor waar de hoofdinspecteur van politie Baxter troonde, waren drie mannen bijeen: De hoofdinspecteur in persoon, diens secretaris Marholm en de jonge inspecteur Sullivan, wiens gelaat ernstig stond en die in gedachten heen en weer liep, terwijl Baxter met een rood gelaat verschillende rapporten inzag.

Hij hief nu het hoofd van zijn lectuur op en bromde misnoegd:

— De aanwijzingen zijn heel vaag, waarde Sullivan, daarmee zullen we de inbrekers niet vangen.

— Ik moet u helaas wel gelijk geven, mijnheer Baxter, antwoordde Sullivan. Mijn agenten die ik erop heb uitgestuurd en die de heele woning van Elias Bottenheim doorzocht hebben, hebben niets gevonden, dat ons op het spoor van de misdadigers kan brengen. Wij hebben hier te doen, met buitengewoon schrandere en stoutmoedige mannen, mijnheer Baxter! Ik weet niet of gij mij begrijpt?

Sullivan keek zijn chef doordringend aan, die zenuwachtig aan zijn blonden baard trok.

— Gij denkt dus... zeide de hoofdinspecteur eindelijk.

— Ik denk, mijnheer Baxter, dat deze raadselachtige inbraak, die ondanks de grootste bezwaren met groote behendigheid is gepleegd, wel weer het werk zal zijn van den Grooten Onbekende.

— O, die vervloekte John Raffles, schreeuwde Baxter woedend, terwijl hij met zijn zware vuisten op de schrijftafel sloeg. Zullen wij dien schobbejak dan nooit in handen krijgen?

— Zeker niet door hem allerlei scheldwoorden naar het hoofd te gooien, hernam Sullivan op kalmen toon.

— Maar waarom denkt gij dat hij het gedaan heeft?

— Dat zal ik u zeggen! Toen mijn agenten mij om negen uur telefoneerden ben ik er dadelijk zelf heen gegaan en na tien minuten wist ik wel waaraan ik mij te houden had. De schoot van het slot en de grenslel waren op bewonderenswaardige wijze doorgezaagd, en

wel met een instrument dat ik niet ken, maar dat zijn uitvinder alle eer aan doet. Ook de forceering van de brandkast bewijst mij, dat deze verricht moet zijn door een vakman, die niet alleen over veel moed, maar ook over een groot intellect beschikt. Ten slotte is daar het knevelen van dien ongelukkigen pandhuishouder, met behulp van een prop en een zwarten doek! Zoo'n zelfden zwarten doek heb ik nu al drie malen in mijn handen gehad en ik weet zeker dat bij alle drie die keeren John Raffles de schuldige was!

— En wat denkt gij nu te doen, mijnheer Sullivan? Hebt gij al eenig plan beraamd?

De jonge inspecteur haalde mismoedigd de schou-
ders op.

Hij balde krampachtig de vuisten en zeide:

— Wat geeft het of ik een plan beraam, mijnheer Baxter. Ik heb volstrekt geen aanwijzingen. Er is niets achter gelaten in het vertrek, waar aan ik eenige hou-
vast heb. Het eenige wat ik weet, of althans meen te weten, is de wijze waarop de inbrekers, want er moeten er minstens twee geweest zijn, zijn binnengedrongen.

— Hoe dan?

— Door een zolderraam, waarvan zij de ruit hadden uitgesneden.

— Maar hoe hebben zij dat dan van het dak af kunnen bereiken?

— Waarschijnlijk met behulp van een touw of van een touw ladder, maar ook daarvan hebben wij geen spoor kunnen vinden en dat pleit ook voor de opvatting, dat Raffles hier aan het werk is geweest, want het is zijn gewoonte, nooit iets achter te laten op de plek, waar hij zijn wandaden verricht.

— Het is mooi! bromde Baxter. Dus wij moeten deze zaak ook maar opgeven, zooals wij er reeds zoo-
veel terzijde hebben moeten leggen?

— Niet voordat ik nog een laatste middel beproefd heb, mijnheer Baxtea, riep Sullivan uit.

— En welk is dat middel?

— Dat zal ik u zeggen! Gij weet, dat wij aan onze afdeeling reeds eenige maanden een jonge vrouw in dienst hebben als detective, die mij door haar buitengewone schranderheid reeds is opgevallen.

— Hoe heet zij?

— Ann Brunt!

— Zij heeft dus reeds bewijzen van bekwaamheid gegeven?

— Doorslaande bewijzen, mijnheer Baxter! Zij heeft klaarheid gebracht in die zonderlinge zaak van Hond's

ditch en in die kwestie van het valsche paarlensnoer — gij zult u wel herinneren!

De heer Baxter herinnerde er zich bitter weinig van, maar hij knikte gewichtig met het hoofd en hernam:

— En gij meent dus dat die jonge vrouw ons hier zal kunnen helpen?

— Wij kunnen het in ieder geval probeeren.

— Waar is zij nu?

— Zij wacht hiernaast op uw beslissing!

— Nu, laat haar dan maar binnen komen.

Sullivan trad naar de deur van het belendend vertrek toe, opende haar en wenkte een jonge vrouw, die bij het raam was gezeten, om binnen te komen.

Ann Brunt trad het vertrek binnen.

Zij was ongeveer vijf en twintig jaar; zonder bepaald schoon te zijn, vertoonde haar gelaat die bijzondere bevalligheid, die aan veel donkere Engelsche vrouwen eigen is.

Zij had prachtige donkerblauwe oogen en dik zwart haar, een hoog voorhoofd, en een rechten neus, die op groote wilskracht wees.

Haar slank lichaam en haar kordaat optreden toonden dat zij veel aan sport deed.

Zij trad vrijmoedig eenige stappen vooruit en keek Sullivan en Baxter beurtelings vragend aan.

De hoofd-inspecteur stond op en zeide op plechtigen toon:

— Ann Brunt, mijnheer Sullivan heeft mij over u gesproken en ik heb besloten u het onderzoek in de zaak van Elias Bottenheim op te dragen.

— Allright Sir! was alles wat Ann Brunt antwoordde.

— Gij kent de kwestie?

— Ik heb ze mij door de agenten laten vertellen, voor zoover die zelve op de hoogte waren.

— Durft gij het aan?

— Ik zou niet weten waarom niet! Kan ik dadelijk aan het werk gaan?

— Onmiddellijk! Laat vooral geen tijd verloren gaan, zeide Sullivan. Wilt gij eenige mannen mede hebben?

— Liever niet, zeide Ann Brunt lachend, die zouden mij maar in den weg loopen. Is er iets gevonden in het huis van Elias Bottenheim?

— Niets dan een oud gescheurd buis, dat met bloed bevekt is, en de losgezaagde schoot van het slot — dat is alles.

— Veel is het niet, zeide Ann Brunt peinzend. Mag

ik dat bus eens zien voor ik weg ga, of is het nog niet hier?

— Ja zeker, antwoordde Sullivan. Gij hebt het immers onder uw berusting, mijnheer Marholm?

De aldus toegesproken secretaris stond zonder een woord te spreken op en nam van een der talloze planken, die achteraan tegen den muur waren aangebracht, een kartonnen doos, die hij voor de vrouwelijke detectieve neerzette.

Ann Brunt opende de doos en nam er de jas uit, die zij nauwkeurig bekeek.

Zij onderzocht alle zakken, draaide de mouwen binnenste buiten, bevoelde de voering, rook aan het goed, en zeide toen teleurgesteld:

— Een jasje zooals er in Londen honderdduizenden zijn, daar heb ik niets aan, maar laat het hier maar liggen, misschien heb ik het later nog wel eens nodig.

Toen zij het bus weder in de cartonnen doos wilde leggen, viel haar oog op de schoot van het doorgezaagde slot.

Zij nam het stukje ijzer op en kon een kreet van verwondering niet weerhouden.

— Wie die inbraak ook gepleegd mag hebben, hij is een bekwaam vakman, riep zij uit. De schoot is doorgezaagd, alsof het met een machine gedaan was! De snede is spiegelglad en vertoont niet het minste kerkje, dat is werkelijk een meesterstukje!

— Gij van uw kant kunt een meesterstukje leveren door ons den dader te bezorgen, viel Baxter op zijn gewonen ruwen toon uit.

— Ik zal mijn best doen, mijnheer, zeide Ann Brunt met een fijn glimlachje, ofschoon zij zelf zult moeten erkennen, dat die aanwijzingen niet veel om het lijf hebben: Een oud jasje en een doorgezaagde schoot!

— Nu, zie maar wat zij kunt doen, zeide Sullivan op vriendelijken toon, terwijl hij de jonge vrouw naar de deur geleidde. Als zij mannen nodig mocht hebben, kunt zij altijd telefoneeren. Er staat er trouwens een op post voor het huis.

— En waar is Elias Bottenheim?

— In zijn woning! Hij loopt maar heen en weer en jammert over zijn schat die hem ontstolen is.

— Nu, ik zal er maar dadelijk heengaan, hernam de jonge vrouw.

Zij zette in de gang een eenvoudigen hoed van geruite stof op, overtuigde zich dat zij haar legitimatiepenning bij zich had en verliet het gebouw.

Op straat gekomen riep zij de eerste de beste huur-

auto aan en liet zich naar het huis van den woekeraar brengen.

Reeds bij het inrijden van de Garfordstreet zag zij een vrij groote menigte voor het krot staan en toen zij naderbij was gekomen, overtuigde haar een blik op de gelaatstreken van de nieuwsgierigen, dat de bestolene alles behalve geliefd was in de buurt.

Zij hoorde alom spottende opmerkingen en het medelijden met den dwerg scheen niet zeer groot te zijn.

Voor de deur stond de politie-agent op post, die haar echter goed kende.

De man tikte beleefd tegen zijn pet en liet haar binnen gaan.

De groote bloedhond maakte brommend plaats voor haar.

Achter de toonbank zat Elias Bottenheim met het hoofd in de handen, voor zich uit te staren.

Hij nam nauwelijks notitie van de binnenkomende en Ann Brunt moest het eerst het woord tot hem richten.

— Ik kom van de politie en kom u helpen als ik kan, zeide zij op zachten toon. Wilt gij mij eenige vragen beantwoorden?

Bottenheim hief het hoofd op en keek haar met zijn groenachtig fonkelende oogen aan.

— Dat wil ik wel, zeide hij, maar het zal toch niets geven.

— Wij kunnen het in ieder geval probeeren. Zeg mij eens eerst hoe het komt dat deze hond u in het geheel niet schijnt te hebben beschermd.

— Dat komt omdat de inbrekers mij niet het genoegen hebben gedaan door de deur naar binnen te komen, zeide de pandhuishouder op schamperen toon. Als zij dat gedaan hadden, zouden zij den drempel hebben neergedrukt en daardoor een electriche schel in beweging hebben gebracht!

— Ja, dat heb ik al gehoord, zeide Ann Brunt. Waar ligt de hond 's nachts.

— In die mand daar!

— Kon het beest niet hooren wat er boven gebeurde?

— Misschien zou hij het wel hebben kunnen hooren, vervolgde Bottenheim op denzelfden schamperen toon, als ik niet zoo ongelooflijk ezelachtig was geweest de gangdeur te sluiten.

Ann Brunt trad op de aangeduide tusschendeur toe en onderzocht haar.

— Dat hout is toch niet zoo heel dik, zeide zij. Ik zal eens naar boven gaan, na deze deur achter mij te hebben dichtgeworpen. Dan moet gij eens opletten, of

gij mij kunt hooren en of de hond geen teekenen van onrust geeft.

Bottenheim bromde iets onverstaanbaars en haalde de schouder op.

De jonge vrouw verliet den winkel, deed de gangdeur achter zich dicht en liep de wenteltrap naar de eerste verdieping op.

Daar liep zij eenige malen de gang op en neder, morrelde aan den deurknop en kwam toen weder terug.

— Welnu? vroeg zij.

— Tyras heeft de ooren gespitst en ik heb u wel hooren loopen, al is het zacht, zeide Bottenheim.

— Dan moeten zij natuurlijk vilten of gummizolen hebben gedragen, mompelde Ann Brunt. Zij zullen toch met hun beiden mannen wel meer leven hebben gemaakt, dan ik alleen!

Nu richtte zij zich weder tot den pandhuishouder en vroeg:

— Gij zoudt de inbrekers wel niet meer herkennen, als gij ze zoudt zien?

— Dat is zeer onwaarschijnlijk, daar zij gemaskerd waren!

— Maar hun spraak dan?

— Dat misschien, maar ik geloof dat ze die veranderd hadden.

— Hun gestalte?

— Dat zou misschien beter gaan, maar gij begrijpt dat ik daar in de schrik en opwinding niet goed op heb kunnen letten, maar ik geloof wel dat een hunner heel groot en sterk was.

— Ik dank u voor de inlichtingen en zal nu maar eens zelf gaan kijken, zeide Ann Brunt.

Zij verliet den winkel weder en begaf zich naar de eerste verdieping waar zij het slaapvertrek van den dwerg binnentrad.

In een hoek lag een vage gestalte met een laken overdekt — het lijk van den gorilla.

Ann Brunt sloeg het laken even terug en kon een huiivering van afschuw slechts met moeite onderdrukken.

De gorilla zag er zelfs in den dood nog vreesaanjagend en afschuwelijk uit.

Langzaam begon Ann Brunt het vertrek te onderzoeken.

Er ontging niets aan haar spiedende oogen.

Zij onderzocht het slot van de deur, bekeek door een vergrootglas het houtwerk, maar richtte zich spoedig weder op, terwijl er een trek van teleurstelling over haar bevallig gelaat vloog.

— Het schijnt werkelijk John Raffles geweest te zijn, zooals mijnheer Sullivan vermoedt, zeide zij in zich zelf. Ik kan niet den minsten vingerafdruk op de deur vinden! Misschien ben ik bij de brandkast gelukkiger.

Zij ging naar het meubel toe, waarvan de deur nog open stond en onderzocht nauwkeurig het geheele meubel.

Na eenigen tijd te hebben gezocht, slaakte zij een zucht en zeide binnensmonds:

— Ik had het moeten weten! Hij gebruikt zeker een bepaald soort handschoenen, die niet den minsten indruk nalaten.

Zij richtte zich weder op en begon het vertrek verder te onderzoeken.

Hier kon de strijd met den gorilla wel hebben plaats gehad, mompelde zij, terwijl zij op een plek van het versleten karpet staarde. Die sporen zijn versch! Die heeft de aap er zeker met zijn nagels in gehaald! En nu zullen wij den vloer eens onderzoeken!

Ann Brunt wierp zich op handen en knieën en begon met de grootste zorgvuldigheid het geheele vertrek te onderzoeken.

Zij liet geen centimeter van den vloer aan haar aandacht ontsnappen.

Zij lichtte alle stoelen op, zette de meubelen van het karpet, vouwde dit op, bracht het naar de gang, nam het bij een punt en sloeg het uit.

Niets.

Zij trad weer binnen en begon geduldig opnieuw te zoeken.

Zij wierp zich plat voorover en kroop onder het bed. Plotseling slaakte zij een zachten kreet.

Zij kwam snel weder te voorschijn en richtte zich op.

Haar kleine rechterhand was gesloten en scheen een voorwerp te omknellen.

Zij trad de gang in en begaf zich naar het aangrenzende vertrek, dat in het geheel niet gemeubeld was en dat aan den tuin grensde.

Snel trad zij op het venster toe en bekeek het voorwerp dat zij onder het bed gevonden had.

Het was een klein medaillon van fijn goud.

Er bevond zich nog een stukje gouden ketting van uiterst fijne schakels aan, die blijkbaar met geweld was afgerukt.

Met haar nagels opende Ann Brunt het medaillon.

Het bevatte twee kleine miniatuurtjes.

Het eene van een vrouw van verblindende schoon-

heid, het andere van een klein bevallig meisje van een jaar of drie.

Langzaam knipte Ann Brunt het medaillon weer dicht.

Haar oogen schitterden.

— Dat schijnt toch aan de aandacht van de agenten ontsnapt te zijn, mompelde zij verheugd. Ik geloof dat ik daar een goede vondst gedaan heb. Het is heel onwaarschijnlijk dat dit medaillon aan Elias Bottenheim toebehoort! Veeleer denk ik dat het den inbreker en wel den voornaamste, den leider, om hem zoo eens te noemen, ontruikt is in zijn worsteling met dat vreeselijke dier in den hoek daarginds. Ann Brunt, ik geloof dat je geluksster verrijst.

Zij snelde de trap af, ging den winkel weder binnen en hield den pandhuishouder onverhoeds het gouden medaillon onder den neus.

— Is dat uw eigendom? vroeg zij.

De woekeraar wierp een blik op het sieraad en antwoordde norsch:

— Ik zie het vandaag voor het eerst.

Mooi zoo, dat is voldoende! zeide Ann Brunt, die haar blijdschap nauwelijks kon verbergen.

Zij dacht even na en wendde zich toen naar den woekeraar met de vraag:

— Gij woont hier immers geheel alleen?

— Geheel alleen, bromde Elias Bottenheim. Zij hebben mijn Jim, mijn eenigen vriend vermoord!

— Zoudt gij er iets op tegen hebben als ik een of meer dagen bij u bleef?

— Acht gij dat noodig, vroeg Bottenheim onvriendelijk. Geloof gij dan werkelijk nog, dat gij die schurken kunt vatten?

— Misschien wel, als gij mij mijn gang laat gaan!

— Als gij dat opknapt, riep Bottenheim uit, terwijl zijn oogen van wraakzucht fonkelden, dan beloof ik u — dan beloof ik u een half pond sterling.

— Voor dat geweldig bedrag zou ik den dood zelfs trotseeren, riep Ann Brunt spottend uit. Gij hoeft mij niets te betalen, mijnheer Bottenheim, ik ben ruim voldoende beloond, als ik de daders in handen krijg!

— Zooals gij wilt, bromde Bottenheim, verheugd dat hij het geld in zijn zak zou kunnen houden.

— Dan verlaat ik u nu gedurende korten tijd, vervolgde de jonge vrouw, maar ik keer dadelijk terug, nadat ik mij verkleed heb!

— Verkleed als wat?

— Als verpleegster!

— Wien past gij dan op?

— U!

— Maar ik ben toch niet ziek! riep Bottenheim uit.

— Gij moet wel ziek zijn, mijn waarde heer, riep Ann Brunt uit, dat zult gij toch voor de goede zaak wel over hebben, gij hoeft niets anders te doen dan u naar uw slaapkamer te begeven en u op uw bed uit te strekken, laat alles verder maar aan mij over!

— Nu, als gij denkt dat dat zal helpen.... zeide Bottenheim.

— Ik ben er zeker van! Tot straks!

Ann Brunt verliet snel den winkel en zeide tot den agent die nog steeds op post stond:

— Zijn er makkers van je in de buurt?

— Ja, Miss! Voor de veiligheid heeft mijnheer Sullivan er zes verdekt opgesteld, daar aan den overkant in dat kleine wijnhuis!

— Dat treft uitstekend. Luister dan goed wat ik je zeg! Wanneer zich hier iemand komt aanmelden die een pand komt brengen of iets dergelijks, dan laat je hem kalm binnengaan, waarschuw vlug een paar van je kameraden en arresteert hem, wie het ook is!

— Op uw verantwoording?

— Op mijn verantwoording! Het kan echter voorkomen dat de man geheel onschuldig is! Dat kun je, als je hem fouilleert, spoedig genoeg merken. Dan laat je hem natuurlijk dadelijk gaan.

— Uitstekend Miss! Komt gij nog terug?

— Over anderhalf uur. Ik ga mij even in een verpleegsterspak steken.

Met deze woorden snelde de jonge vrouw weg.

Zij riep een huurauto aan en liet zich zoo snel de wagen loopen kon, weder naar Scotland Yard brengen.

Zij vroeg den portier naar Sullivan en hoorde tot haar blijdschap dat hij nog niet vertrokken was.

Dadelijk begaf zij zich naar het particuliere kantoor van den jongen inspecteur, die haar niet zonder verbazing zag binnenkomen.

— Hebt gij wellicht reeds iets ontdekt? riep hij uit.

— Ja, mijnheer Sullivan!

Ann Brunt haalde het gouden medaillon te voorschijn en hield het zegevierend voor het gezicht van den verbaasden inspecteur.

— Waar hebt gij dat gevonden? vroeg Sullivan, terwijl hij het medaillon uit de handen van de jonge vrouw nam, het opende en het van alle kanten bekeek.

— In de slaapkamer van Elias Bottenheim, onder zijn bed! De agenten schijnen het over het hoofd te hebben gezien!

— Maar dat lijkt mij een prachtige vondst, riep Sullivan uit, die dadelijk het gewicht van deze ontdekking begreep.

— Nietwaar? Ik zal het eens openen.

Zij maakte met haar fijne vingers het medaillon open en liet de beide miniaturen aan den jongen inspecteur zien.

Deze bekeek verbaasd de schoone gelaatstrekken van de vrouw en van het kind en zeide toen halffluid:

— Dat medaillon kan door niemand anders dan door John Raffles verloren zijn.

— Daar ben ik ook zeker van! beaamde Ann Brunt. Maar weet gij waar ik nog meer van overtuigd ben?

— Laat eens hooren?

— Dat hij alles zal trotseeren om het weder terug te krijgen!

— Gelooft gij dat?

— Ik wil er alles onder verwedden wat gij wilt!

— Inderdaad, gij kunt wel gelijk hebben, zeide Sullivan nadenkend. Er moeten aan dit medaillon zeer teedere herinneringen verbonden zijn, daar hij het van het fijnste goud heeft doen vervaardigen. Het is zeker geen gewoon winkelwerk! En ook het kettinkje is van buitengewoon fijn maaksel! En wat denkt gij nu te doen? zoo wendde de jonge inspecteur zich tot Ann, die in gedachten verzonken bij het venster was gaan staan.

— Ik zal mij als ziekenzuster verkleeden en zoogenaamd Elias Bottenheim eppassen! Als de eigenaar van dit medaillon terugkomt, zal ik hem spoedig genoeg uitgevonden hebben, al is hij nog zoo goed vermomd!

— Dan wensch ik u goed succes, zeide Sullivan, terwijl hij de schrandere jonge vrouw een blik toewierp, die wel wat warmer was, dan die van een politieautoriteit tegen zijn mindere. Hebt gij u de hulp van voldoende agenten verzekerd?

— Er zijn er zes in de buurt verborgen — dat zal wel voldoende zijn, zelfs voor een man als John Raffles! Adieu, mijnheer Sullivan, ik ga weder met frisschen moed aan het werk!

Het volgend oogenblik had de jonge vrouw het vertrek verlaten.

Zij snelde naar een kleine zaal, die aan het einde van de groote gang was gelegen.

De wanden van deze zaal waren voorzien van een groot aantal kasten, die vol hingen met allerlei kledingstukken.

Ann Brunt koos er een verpleegsters-costuum uit, en had dit spoedig over haar eigen kleederen aangetrokken.

Daarop stak zij de kleine revolver, die haar nooit verliet, in den zak van haar groote schort, zette het eigenaardige mutsje op, en verliet even later het gebouw weder, op weg naar den winkel van den pandhuishouder.

HOOFDSTUK V.

Het medaillon.

Ongeveer op denzelfden tijd, dat Ann Brunt Scotland Yard verliet, stond Raffles op, rekte zich nog eens behagelijk uit, en trad zijn badkamer binnen, om door een frisch bad de vermoeienissen van den vorigen nacht geheel te boven te komen.

Charly werd wakker door het plassen van het koude water in de porseleinen kuip en sprong op zijn beurt uit het bed, ten einde het voorbeeld van zijn meester te volgen en zich te verkwikken door een koud bad.

Toen zij beiden weder hun slaapkamer betreden hadden, om zich te kleeden, riep Raffles door de gesloten tusschendeur:

— Ben je bekomen van de inspanning en de opwindung, Charly?

— Völkomen! antwoordde de jonge man op vroolijken toon. En hoe staat het met je wonden?

— Ik gevoel er niets meer van en zij zijn reeds gesloten! Een paar diepe krabben — dat is alles! Over een paar dagen zal ieder spoor van de ruwe omhelzing van dien leelijken aap wel verdwenen zijn!

De beide vrienden voltooiden nu haastig en zwijgend hun toilet, toen Charly plotseling werd opgeschrikt door een luide kreet in de kamer van zijn meester.

— Wat is er, Edward? riep hij ontsteld.

Er kwam geen antwoord, maar de deur vloog open en op den drempel verscheen Raffles met doodsbleek gelaat en trillende lippen.

Hij hield een afgebroken stukje ketting van fijn goud in de hand en trad wankelend de kamer van zijn secretaris binnen.

— Wat is er toch? riep Charly nogmaals. Je jaagt me schrik aan! Wat is er gebeurd?

Raffles kwam dicht bij hem staan, en zeide op heeschen toon:

— Ik ben het medaillon kwijt!

— Welk medaillon?

— Jij hebt het nooit gezien — dat is waar, vervolgde Raffles, terwijl zijn mond zich krampachtig vertrok. Luister dan — het was een goud medaillon, dat mij nooit verliet — het hing aan een gouden ketting dag en nacht om mijn hals, op mijn bloote borst — het bevatte de portretten van twee menschen die mij boven alles dierbaar zijn — een vrouw en een kind — wie het zijn, kan en mag ik je niet zeggen — een vreeselijke eed bindt mij — voorloopig althans!

— Ik vraag niets, Edward, zeide Charly op zachten toon. En — dat medaillon?

— Ik moet het verloren hebben in de slaapkamer van den woekeraar!

— Hoe is dat mogelijk?

— In de worsteling met den gorilla zal het dier het mij hebben afgerukt! Hij had mijn kleederen in flarden gescheurd!

— Dat is zoo! En — wat wil je nu? vroeg Charly angstig, ofschoon hij het antwoord wel meende te kunnen raden.

— Dat zou je niet vragen, als je wist welke herinneringen er voor mij aan dat medaillon verbonden zijn! Natuurlijk ga ik het terug halen!

— Edward! kreet de jonge man.

— Welnu?

— Je begeeft je in het grootste gevaar!

— Dat weet ik!

— Men zal het medaillon reeds gevonden hebben en je onmiddellijk arresteren, zoodra je een voet in dat huis zet!

— Ik kan mij vermommen!

— Men zal je niet toelaten als je je niet kunt legitimeeren!

— Dan zou ik geweld gebruiken!

— Je gaat je verderf tegemoet!

— Liever dan dat ik dat medaillon zou missen!

— Je besluit staat dus onherroepelijk vast?

— Onherroepelijk!

Charly deed snel eenige schreden naar zijn meester toe en zeide met gesmoorde stem:

— Dan ga ik met je mee!

— Op gevaar af, dat ook jij door de handlangers van Sullivan wordt gearresteerd?

— Wat raakt mij dat? Geloof je, dat ik hier rustig zou kunnen blijven zitten, terwijl ik wist dat jij in het grootste gevaar verkeerde? Dan ken je me nog niet!

— Integendeel, beste Charly, riep Raffles met een voor hem ongewone ontroering. Als je de waarheid wilt weten — ik had niet anders verwacht! Ik was er

zeker van dat je mij niet alleen zoudt willen laten gaan! Welnu — ik neem je aanbod aan! Wij zullen beiden vermomd naar het huis in de Garford Street gaan en al bemoeide de duivel er zich mede — dat medaillon moet en zal ik terug hebben!

— Afgesproken dus! riep Charly verheugd uit. Maar laten wij erkennen dat de zaak niet zoo gemakkelijk is!

— Verre van daar!

— Mogelijk is het medaillon reeds gevonden en dan zullen de mannen van Sullivan zeker op de loer liggen om degeen, die er naar komt vragen dadelijk te arresteren!

— Ik twijfel er geen oogenblik aan! Maar dat moeten wij er op wagen. Ik zal Henderson bevel geven, met de snelste auto in de buurt te wachten. In geval van nood kunnen wij daar gebruik van maken, tenminste als wij niet voor de overmacht moeten bukken! Maar voor het zoover komt...

Raffles voleindigde den zin niet, maar het knarsen van zijn tanden en het schitteren van zijn grijze oogen zeiden genoeg!

— Welke vermomming zou de beste zijn? vroeg Charly.

Raffles dacht even na en zeide toen:

— Ik geloof dat het 't beste is, mij als politieagent te verkleeden. Mannen van de wetten hebben natuurlijk vrijen toegang tot het huis van Elias Bottenheim, en op die wijze zal ik den minsten argwaan inboezemen!

— Als Sullivan er zelf maar niet is! Die is zoo slim!

— Ook dat moeten wij afwachten! Ik voor mij geloof niet, dat hij er zal zijn! Wat zou hij er op dit oogenblik moeten uitvoeren?

— Den man van het medaillon afwachten!

— Ja — dat zou hij in persoon kunnen doen, zeide Raffles peinzend. Maar hoe dan ook — ik ga er heen! Wij zullen handelen volgens de omstandigheden! Vergeet niet, dat het gouden medaillon mij vroeg of laat zou kunnen verraden! En daarom... vooruit!

— Zullen wij tezamen handelen?

— Dat weet ik nu nog niet, maar het beste zal wel zijn, dat je mij in een onzer huizen hier opwacht, voor het geval ik haastig zou moeten vluchten!

— Wat dunkt je van het huis in de Cromwellstreet, met zijn geheimen uitgang?

— Uitstekend! riep Raffles uit. De onderaardsche gang zou ons nu wel eens te pas kunnen komen! Ik ben blij, dat wij die onlangs gereed hebben gekregen, al heeft het moeite en tijd genoeg gekost!

— Gelukkig dat je prachtige nieuwe uitvinding, de elektrische graafinrichting, ons zooveel arbeid heeft uitgespaard! Het graven van de gang heeft geen vol jaar geduurd! En wij hebben er toch maar enkele uren per dag aan gewerkt!

— Je hebt gelijk! Het aanbrengen van het spoor en den electrischen draad nam nog den meesten tijd in beslag! Welnu — laten wij voor afgesproken houden, dat het huis in de Cromwell Street onze toevlucht zal zijn, als we in het nauw worden gebracht! Zijn er kleederen en pruiken?

— In overvloed!

— Goed zoo! Op weg dan!

Raffles trad snel zijn slaapkamer weer binnen en stak zich in een uniform van politieagent die hem als aan het lichaam gegoten zat.

Charly veranderde zijn gelaat door een gitzwarte pruik en een klein kneveltje, hetgeen hem het uiterlijk van een Italiaan gaf.

Zij waren spoedig gereed, voorzagen zich van een revolver en voldoende patronen, en verlieten het huis, nadat Raffles Henderson de noodige instructies had gegeven.

Op straat gekomen riepen zij de eerste de beste huurauto aan en lieten zich naar de plek brengen, vanwaar zij den vorigen dag hun avontuur waren begonnen.

Daar zond Raffles de auto weg en zeide tot Charly:

— Let nu goed op! Volg mij tot aan het begin van de Garford Street, en koop hier en daar wat. Doe er zoo lang mogelijk over. En zorg, dat je het huis van den woekeraar niet uit het oog verliest! Als ik langer dan een kwartier wegblijf, loopt de zaak mis, en ga je dadelijk naar het huis in de Cromwell Street. Want dan zal ik geweld hebben moeten gebruiken, en is het zaak, zoo spoedig mogelijk te vluchten.

— Hoe denk je dat te doen?

— Henderson staat met de snelste auto een paar straten verder te wachten. Wij hebben onze horloges precies gelijk gezet. Het is nu precies elf uur — over twintig minuten moet hij langzaam naar de West India Dock Road rijden en mij daar wachten, met den motor in gang. Het is een breede straat, de eenige hier in de buurt en wij zullen dadelijk een flinke vaart kunnen zetten!

— Heb je die auto daar ginds wel gezien? Wat denk je daar van?

— Wat zou ik er van denken? Het is zonder twiifel

een auto van de politie!

— Het lijkt mij een zeer snelle wagen te zijn!

— Daar ziet hij ten minste naar uit!

— Weet je wat ik geloof?

— Zeg eens op!

— Dat die auto voor jou bestemd is!

— Om mij naar het politiebureau te brengen? vroeg Raffles glimlachend.

— Ook misschien wel! Maar in de eerste plaats om je achterna te zitten in geval je mocht willen vluchten! Ik geloof dat het hier letterlijk van stille agenten wemelt!

— Dan zullen we er verstandig aan doen, hier niet al te lang te praten! Het mocht eens argwaan wekken! Je kent dus de instructie?

— Ja!

— Ga dan maar — en tot wederziens, naar ik hoop!

Tersluiks wisselden de mannen een krachtigen handdruk en daarop liep Raffles met zware stappen de Garford Street in, terwijl Charly met de handen in de zakken en de nonchalante houding van een Zuiderling achter hem aanslenterde.

Niemand die hem zoo zag, had kunnen vermoeden, welke bange vrees er onder dat onverschillige uiterlijk verborgen was!

Hij haalde zijn horloge uit zijn zak, en prentte zich het uur goed in zijn geheugen.

Daarop stapte hij een winkel binnen die schuin tegenover het huis van den pandhuishouder was gelegen en begon sigaren uit te zoeken met een langzaamheid en een kieskeurigheid die den winkelier tot wanhoop bracht.

Raffles was intusschen met de handen op den rug stoutmoedig naar de deur toegestapt, waarboven de drie hatelijke koperen kogels langzaam heen en weer bewogen.

Er stond een brigadier op post, die den naderenden agent vroeg, wat hij kwam doen.

Zonder zich een oogenblik te bedenken, antwoordde Raffles:

— Mijnheer Baxter heeft mij gestuurd.

— Waarom?

— Ik moet namens hem aan Bottenheim een vragenlijstje voorleggen!

— Geef het mij, maar, dan zal ik het wel doen!

— Neem me niet kwalijk, brigadier, maar dat mag ik niet! Mijnheer Baxter heeft mij bevolen dat ik het zelf doe!

En fluisterend voegde hij er aan toe:

— Ik geloof dat hij het niet voor mijnheer Sullivan wil weten!

Nu scheen de brigadier geheel overtuigd te zijn.

Meesmuilend zeide hij:

— Zit de zaak zoo in elkaar! Eeuwig en altijd die naijver van onzen Baxter! Nu, ga dan maar naar binnen! Maar denk er om — er is een verpleegster bij hem!

Raffles keek wantrouwend op.

— Een verpleegster, zegt gij? En waarom? Is die woekeraar dan ziek?

— Dat schijnt zoo! Maar onder ons gezegd — ik geloof niet veel van die ziekte, want toen de verpleegster kwam, liep hij door zijn huis rond!

— Zoo, zoo! kwam Raffles onverschillig. Nu, hij is misschien plotseling ongesteld geworden door de opwinding — dat ziet men meer! Hij zal mij toch inlichtingen moeten geven! Ik durf niet bij mijnheer Baxter terugkomen als ik die niet meebreng!

Raffles salueerde beleefd en ging den brigadier voorbij, de gang in.

Maar daar gekomen bleef hij even staan en wreef zich over het voorhoofd.

Die verpleegster beviel hem geenszins.

Langzaam liep hij door.

Op zijn teenen loopende, bereikte hij de slaapkamer van den dwerg.

Hij bracht zijn oog voor het sleutelgat en zag Bottenheim op zijn bed uitgestrekt, met een uitdrukking op zijn gelaat die het midden hield tusschen verveling en woede.

Voor het bed zat een jonge vrouw in de uniform van verpleegster, verdiept in de lectuur van een boek. Daar het vrij duister was in het vertrek kon Raffles haar gezicht niet duidelijk zien, maar wel zag hij dat de liefdezuster een bevallig maar vastberaden gelaat had.

Daar het vertrek geen venster had, werd het verlicht door een paar kaarsen, in den hals van eenige flesschen gestoken.

Raffles keerde weder op zijn schreden terug, even zacht loopende als hij gekomen was en liep toen opnieuw de trap op, nu met dreunende stappen.

Bij de deur gekomen scheen hij even te aarzelen als een man die naar den goeden weg zoekt.

Hij mompelde vrij luid eenige vloeken en klopte toen aan de deur van de slaapkamer aan.

— Binnen! riep een heldere vrouwenstem.

Raffles trad het vertrek binnen.

De verpleegster stond op en kwam den gewaanden agent te gemoet.

— Wat wil je? vroeg Ann Brunt, want men zal begrepen hebben, dat niemand anders dan zij de ziekenzuster was.

— Ik kom namens mijnheer Baxter, zuster!

— Om wat te doen?

— Om mijnheer Bottenheim eenige vragen te stellen!

— Stuur mijnheer Baxter daar een agent op af? vroeg Ann Brunt verbaasd. Wat een zonderlinge wijze van doen!

— Er was niemand anders vrij op het bureau, zuster!

— Zoo! Het blijft toch vreemd! Wat moet gij mijnheer Bottenheim vragen.

— Ik zelf niets, maar mijnheer Baxter heeft een vragenlijstje opgemaakt dat ik hier bij mij heb, en hij wenscht dat de bestolene daarop zal antwoorden.

— Maar mijnheer Bottenheim is ongesteld en zelfs ziek!

— Daar zal mijnheer Baxter niet aan gedacht hebben!

— Hm! Nu, geef hem dan uw lijstje maar, en wacht buiten!

Maar dat was niet naar den zin van Raffles, die zijn argwaan voelde groeien, naarmate hij het gelaat van de jonge vrouw langer beschouwde.

— Zoudt gij mij niet willen veroorloven, hier zoo lang op een stoel te gaan zitten? vroeg hij beleefd. Ik heb een zeer langen dienst achter den rug, en bovendien nog een wandeling van drie uren in de beenen!

De verpleegster keek den agent recht in het gezicht en zeide langzaam:

— Het is anders de gewoonte niet, dat agenten plaats nemen in een gesloten kamer — maar ik wil wel aannemen, dat gij vermoeid zijt, al ziet gij daar in het geheel niet naar uit!

Raffles antwoordde niet, maar ging zwijgend zitten, nadat hij Bottenheim, die knorrig had toegeluisterd, een stukje papier had gegeven, waarop hij met meesterlijk nagebootste hand eenige vragen had geschreven.

Ann Brunt was opgestaan, en nam nu weer voor het zoogenaamde ziekbéd plaats.

Maar toen zij die beweging maakte, had Raffles iets gezien, dat zijn oogen deed schitteren en hem een krampachtige beweging deed maken, die niet aan den scherpen blik van de gewaande verpleegster ontgaan was.

— Wat scheelt u? vroeg zij op harden toon. Lijdt gij aan zenuwen?

Raffles stond langzaam weder op en naderde het bed.

— Minder aan zenuwen dan wel aan... verbazing, zeide hij op zachten maar doordringenden toon.

— Wat wilt gij daar mede zeggen? vroeg Ann Brunt. Haar donkerblauwe oogen namen een kleur als van staal aan, en voorzichtig gleed haar kleine hand naar den zak in haar schort.

— Dat wil zeggen, schoone dame, dat ik mij er over verbaas, dat de Engelsche verpleegsters heden ten dage naar het schijnt gewapend hun zieken verplegen! Neen — geen beweging, of ik schiet! Gij hebt met een man te doen, die geen hoffelijkheid kent als men hem te na komt!

De twee menschen stonden tegenover elkaar!

Oog in oog, met blikken die als messen staken.

De revolver van Raffles was op de borst van de verpleegster gericht en Ann Brunt had de handen op de hoogte van haar schouders gebracht, de planke palm naar voren gekeerd.

Haar gelaat was zeer bleek, maar stond streng en vastberaden.

Zoo stonden zij wel vijf volle minuten, die eeuwen leken.

— Mag ik weten, wat gij van mij wilt? vroeg Ann Brunt eindelijk. Ik wil u wel bekennen, dat mijn handen wat vermoeid worden!

— Ik zal het u aanstonds zeggen, mejuffrouw, zeide Raffles. Maar veroorloof mij eerst, dat ik u van dat gevaarlijke wapen ontlast, waarvan ik, toen gij voor het bed plaats naamt, de kolf uit uw zak zag steken, hetgeen u een les moge zijn, voortaan dergelijke vuurwapens een weinig beter te verbergen, als gij ten minste niet wilt, dat onbevoegden ze ontdekken — te kwader ure, naar gij wel zult willen erkennen!

De detective kneep haar lippen op elkaar.

Zij zag in, dat zij op dit oogenblik met een meerdere te doen had, en dat iedere poging tot verzet nutteloos zou zijn.

Raffles nam haar de revolver af, en stak die in zijn zak.

Toen wees hij met een hoffelijk gebaar op den stoel, waarop de verpleegster had gezeten.

— Neem weder plaats wat ik u verzoeken mag, zeide hij zacht. Thans, nu gij ontwapend zijt, beschouw ik u slechts als een dame! Gij hebt mij zoeven gevraagd, wat ik wenschte! Ik zal kort zijn! Gij zijt waarschijnlijk een lid van de Londensche politie en ik verdenk u er van, dat gij een zeker medaillon hebt gevonden dat

ik — want waarom zou ik er een geheim van maken, dat ik zelf degeen ben, die het hier verloren heeft? — gaarne weder in mijn bezit zou hebben, daar ik er zeer aan gehecht ben.

— En als ik weiger? vroeg Ann Brunt, die geen oog van den vreemden bezoeker afwendde.

— Dan vrees ik zeer, dat ik krasse maatregelen zou moeten nemen, antwoordde Raffles, wiens gelaatstreken weder een koude, wreede uitdrukking verkregen.

— Gij zoudt het toch niet wagen, de hand aan een vrouw te slaan? riep de detective uit.

— Als die vrouw een geheime agente is, en een medaillon van mij in bezit heeft, waarop ik zeer gesteld ben, om verschillende redenen die hier niet ter zake doen, dan, mejuffrouw, zou ik mij over alle bezwaren van courtoisie en ridderlijkheid heen zetten! Het gaat om mijn bestaan, dat zult gij zelf ook wel inzien!

De vrouw zweeg.

Weder zagen de beide menschen elkander met doorborende blikken aan.

— Mijnheer — — Raffles, zeide de jonge vrouw eindelijk, want ik heb zeker het genoeg, dien onvindbaren Onbekende voor mij te zien. Gij zijt op dit oogenblik ongetwijfeld de meerdere, en ik zal de laatste zijn, die ontkent, dat gij uw zaken weder op een voortreffelijke wijze geregeld hebt! Maar als ik u nu zeide, dat het medaillon niet meer in mijn bezit is?

— Dan zou ik u niet gelooven, mejuffrouw! antwoordde Raffles kalm. Ik ben er vast van overtuigd dat gij en niemand anders het kostbare stuk hier hebt gevonden en ik maak er u mijn compliment over! Gij schijnt heel wat slimmer te zijn dan het gros van uw collega's, die niet bepaald lijden aan overmaat van sluwheid!

Onder het spreken was Raffles eenige malen de kamer op en neer geloopt, steeds de revolver in de richting van Ann Brunt houdend.

Geen van beiden had acht geslagen op den dwerg, die schijnbaar onverschillig naar het gesprek luisterde, terwijl hij aan de dekens plukte die zijn mismaakt lichaam bedekten.

Toen hij dit laatste gezegd had, bevond Raffles zich ongeveer midden in het vertrek.

Hij wilde nog wat zeggen, toen een gillend gelach van den dwerg hem deed ophouden, terwijl Ann Brunt zich verschrikt omwendde.

Tegelijkertijd voelde hij den vloer snel onder zijn

voeten wegglijden — — een klein luik opende zich, waarop hij blijkbaar zooeven gestaan had.

— Vervloekte dief! schreeuwde Bottenheim. Daar gaat gij nu! Ja, dat hadt gij niet gedacht, niet waar? Maar Bottenheim doet zijn zaakjes goed!

Raffles viel.....

De vrouw snelde naar de deur, rukte die open, bracht een fluitje aan den mond, en een snerpemde toon weerklonk door het huis.

Raffles viel.....

Maar hij viel niet zoo snel, of hij wist zich aan den rand van het gat vast te grijpen, dat zich onder zijn voeten geopend had!

En terwijl de jonge vrouw naar de deur snelde, wist hij zich met inspanning van al zijn krachten weer op te trekken tot hij met zijn ellebogen weer op den rand van het gat steunde.

Maar de dwerg had het gezien!

Zijn prooi dreigde hem te ontsnappen!

Met een woesten schreeuw was hij uit het bed, en vloog op Raffles toe, dien hij uit alle macht op het hoofd begon te trappen — —

Maar deze begreep, dat het om zijn bestaan ging.

Zonder zijn revolver los te laten, greep hij met de linkerhand het been van den dwerg, en heesch zich daaraan op, ofschoon Bottenheim alle moeite deed, om zijn tegenstander van zich af te schoppen.

Een laatste krachtsinspanning en hij stond weder op zijn beenen!

De dwerg uitte een kreet als van een wild dier — — Ann wilde hem te hulp komen — maar het was reeds veel te laat!

Raffles greep den dwerg om het midden, tilde hem van den grond als ware hij een pak vodden, en smeed hem in een wijden boog op het bed, waar het kleine monster schuimbekkend en van woede trappelend bleef liggen, niet in staat, zich te verroeren!

Maar reeds klonk op de trap het geluid van snel naderende voetstappen!

Hier viel niet lang te beraadslagen!

Dat deed Raffles dan ook niet!

Hij vatte Ann Brunt, die hem den weg trachtte te versperren, om het middel, tilde haar als een veertje op, en zette haar een eind verder weer neer!

Toen snelde hij naar de openstaande deur en vloog het portaal op.

Maar de weg naar beneden was hem reeds versperd!

Hij zag den blauwen helm van den eersten politie-agent reeds boven de eerste trede van de trap uitsteken.

Zonder zich lang te bedenken, maakte Raffles rechts omkeert en vloog de trap naar de vliering op.

Het was zijn eenige kans op redding.

HOOFDSTUK VI.

Op het nippertje.

Bij drie treden tegelijk beklom Raffles de trap.

Achter zich hoorde hij de hijgende ademhaling van de agenten en de bevelende stem van de vrouwelijke detective, die de mannen tot spoed aanmaande.

Hij stormde voort en bereikte spoedig de vliering.

Het zolderraam stond open.

Maar nu had hij geen touw ladder!

Toch aarzelde hij geen oogenblik.

Het moest gewaagd, anders zou hij binnen enkele tellen smadelijk gevangen zijn, en kon hij zijn leven wel als geëindigd beschouwen.

Hij snelde naar het raam, stapte op het smalle kozijn, waar hij zich aan de raamposten vasthield en keek naar boven, terwijl hij een arm zoover hij kon uitstreckte.

Tusschen zijn vingertoppen en den rand van het dak gaapte een afstand van ruim een halve meter!

Maar hier viel niet te aarzelen — de sprong moest gewaagd!

Raffles liet den raampost los, hield zich in evenwicht op de punten van zijn teenen, boog zijn knieën... strekte zijn lenig lichaam als een veer, die zich ontspant... en hing aan den rand van het dak!

Hij had zijn knieën hevig pijn gedaan tegen den rand van het raam, maar dat gevoelde hij op dat oogenblik niet!

Hij heesch zich op, klom op het dak en haalde diep adem!

Voor het oogenblik was hij in veiligheid!

Maar reeds hoorde hij beneden zich de luide stemmen van de agenten, en het bevelend, schor geluid van Ann Brunt!

— Een duivelsche vrouw! mompelde hij ondanks zich zelf met bewondering voor haar durf bezielde. Maar zij heeft mij nog niet, en wij spreken elkaar nog nader!

De agenten spraken allen door elkaar en beraadslaagden blijkbaar, wat zij zouden doen.

Een paar hunner keken uit het raam en Raffles hoorde een hunner zeggen:

— Het is toch onmogelijk, dat de kerel hierlangs is ontsnapt! Geen kat zou hier tegenop kunnen klauteren!

— Maar Raffles is beter en vlugger dan een kat! klonk de heldere stem van de detective. Hij moet hier langs ontsnapt zijn, daar er geen andere weg is! Vooruit! Wie uwer durft hem het na te doen?

Maar geen der agenten scheen er veel lust in te hebben!

Even hoorde Raffles niets.

Toen klonk weer de heldere vrouwenstem:

— Als gij niet durft, dan zal ik het doen!

Toen klonken een aantal stemmen door elkaar tot iemand riep:

— Ik zie daar een laddertje in den tuin! En daar ginds een hoop touw. Dat zal ons een halsbrekenden toer uitsparen, miss Brunt!

— Aangenaam kennis met u te maken, miss Brunt! mompelde Raffles, terwijl hij zacht voor zich heen lachte.

Blijkbaar snelden er een paar agenten naar beneden en Raffles, die zich voorzichtig over den rand van het dak boog, zag hen even daarna in den kleinen tuin verschijnen.

Zij liepen naar de ladder en het touw en maakten er zich van meester.

— Nu wordt het hier toch iets te warm! zeide Raffles tot zich zelf, toen de agenten met hun buit weder verdwenen. Er zit niets anders op, dan dat ik denzelfden weg van gisteren afleg! Al moet ik dan weer een eind terug om in de West India Dock Road te komen, waar Henderson mij thans met de auto moet wachten.

Op dat oogenblik hoorde hij het schuren van hout tegen den muur en verschenen er twee uiteinden van een ladder boven het dak.

Raffles overwoog eerst nog even, of hij die uiteinden niet zou beetgrijpen, de ladder uit de handen van zijn vervolgers zou trachten te rukken en haar naar beneden werpen, maar hij liet dat plan spoedig weder varen.

Hij bedacht, dat het hem, zelfs al zou het hem gelukken, niet veel verder zou brengen.

En zoo wachtte hij het vervolg van dit bedrijf van het drama niet af, maar begon zijn tocht over de daken, die nu heel wat gevaarlijker was, daar men hem thans kon zien!

Hij bleef echter zoo ver mogelijk van den rand van het dak verwijderd en liep vlug voort.

Toen hij den hoek van de huizenrij bereikt had, keek hij eens om, en zag juist den eersten politie-agent op het dak klimmen.

— Het was hoog tijd! mompelde hij.

De agent had hem echter ook gezien en wenkte als waanzinnig naar beneden.

Raffles zette zijn vlucht voort en had spoedig de overzijde bereikt.

Toen hij het dak van het in aanbouw zijnde huis naderde, wierp hij nogmaals een blik achter zich.

Vier agenten zaten hem op de hielen en een eind achter hen zag hij Ann Brunt vlug als een hert over de daken snellen.

Hij liet zich door het dakluik zakken, juist op het oogenblik dat er een kogel over vloog!

— Ik geloof zoo waar, dat men op mij schiet! bromde Raffles in zich zelf. De eer is wat al te groot!

Hij liep al de trappen af en bereikte de huisgang.

Maar een kreet ontsnapte hem!

Sedert gisteren hadden de timmerlieden de huisdeur op haar plaats bevestigd en die deur was gesloten!

Hij durfde er niet tegen trappen, uit vrees, dat de buurtbewoners zouden komen toesnellen, en toch was vlug handelen geboden, daar de agenten van de daken de voorbijgangers konden toeroepen en hen waarschuwen.

Maar gelukkig had Raffles zijn loopers bij zich, die hem bij dergelijke ondernemingen slechts zelden verlieten.

Hij probeerde er een paar en had spoedig de deur geopend.

Maar nauwelijks trad hij naar buiten of twee agenten kwamen hijgend op hem toevliegen.

Raffles koos den man uit, die met een revolver gewapend was en bracht hem zulk een hevigen slag onder de kin toe, dat de man om, en om buitelde en toen als een blok neerviel.

Van den korten tijd, dat de andere agent zich over zijn makker heenboog, maakte Raffles gebruik, met ongelooflijke snelheid de straat uit te vluchten.

Boven zijn hoofd, op de daken hoorde hij nog eenigen tijd het geschreeuw van de agenten — — en toen bereikte hij veilig de West India Dock Road!

In de verte naderde een auto.

Met een schok van blijdschap zag Raffles, dat het zijn eigen wagen was.

Als Henderson nu maar begreep wat er gaande was, en wat voortmaakte!

Maar hoe zou hij dat hebben moeten weten? vroeg Raffles zich dadelijk daarna af. Hij bevond zich op een geheel andere plek!

Dat bleek ook spoedig, want de wagen naderde in zeer langzaam tempo!

Raffles raadpleegde zijn horloge.

Henderson mocht geen verwijt treffen — het was nog drie minuten voor den afgesproken tijd.

Juist toen Raffles het uurwerk weder in zijn zak liet glijden, hoorde hij de voetstappen van de agenten, die hem achterna zetten, weder achter zich.

-- Het begint te spannen! mompelde Raffles. Ik zal de auto tegemoet loopen, anders word ik hier nog gevangen, terwijl ik op haar wacht.

Maar er dreigde nog een ander gevaar!

Toen hij de straat inkeek, zag hij tot zijn schrik van den anderen kant eveneens een auto naderen en deze liep niet langzaam, maar integendeel in volle vaart!

De vluchteling bedacht zich niet lang.

Hij vloog zijn auto tegemoet en zwaaide met zijn armen ten einde de aandacht van zijn chauffeur te trekken.

Gelukkig merkte Henderson zijn meester spoedig op.

Hij versnelde de vaart van den wagen en nu begon er een zonderlinge wedstrijd: welke auto zou den vluchteling het eerst bereiken?

Raffles liep zoo snel als hij misschien nog nimmer geloopt had.

Zijn voeten schenen den grond niet te raken.

Gelukkig — zijn auto naderde nu met razende snelheid!

Enkele voorbijgangers, door het geschreeuw der achtervolgende agenten op den vluchteling attent gemaakt, trachtten hem tegen te houden, maar zij hadden spoedig spijt van die gewaagde onderneming — een goed aankomende vuistslag deed hen omver tuimelen!

Nu was de auto, met Henderson achter het stuurwiel, vlak bij.

— Zet het stalen scherm op en rijdt hen voorbij! schreeuwde Raffles, terwijl hij op hetzelfde oogenblik met een geweldigen sprong in de auto belandde.

Henderson gehoorzaamde. Hij begreep nu maar al te goed, dat zijn meester in gevaar verkeerde.

Hij haalde een hefboom over en vlak voor zijn gevaat rees, in plaats van de gewone ruit, een smal stalen scherm omhoog, waarachter zijn hoofd en zijn handen geheel schuil gingen, en dat voorzien was van twee kleine ronde gaten, ten einde den weg te kunnen overzien.

Henderson dook achter het stalen schild weg en was nu volmaakt beveiligd tegen kogels.

En het nut van het schild bleek spoedig!

De politie-auto kwam aanrazen.

Ann Brunt stond recht overeind achter den bestuur-

der en scheen den agenten in den wagen bevelen te geven.

Er knalden schoten.

Maar Henderson reed onvervaard door!

Te laat zag de jonge vrouw, dat de chauffeur onkwetsbaar was!

Zij wilde de politieauto dwars over de straat in den weg van de vluchtelingen plaatsnemen, maar Henderson zag nog juist kans, er voorbij te slippen.

Voor de politie-auto had kunnen draaien, was de grijze auto reeds in volle vaart weggereden en buiten schot.

Maar Ann Brunt gaf zich niet gewonnen.

Zij gaf snel eenige bevelen.

De auto draaide, en de achtervolging begon.

Daar de West India Dock Road zeer breed is, kon de bestuurder der politie-auto de vluchtelingen gemakkelijk in het oog houden.

En al liep de grijze wagen snel — de auto van Ann Brunt bleek er met haar motor van 80 paardekrachten tegen opgewassen te zijn, ofschoon er van inhalen in deze drukke buurt geen sprake kon zijn.

Zoo duurde de woeste rit omstreeks een half uur.

Dan eens won de grijze wagen wat terrein, dan weer kon de politie-auto veld winnen.

Raffles keek van tijd tot tijd eens om en knikte goedkeurend.

Daarop raadpleegde hij zijn horloge en mompelde: — Charly moet er reeds tien minuten zijn. Misschien is de dag toch nog niet verloren!

Hij stond op en boog zich naar Henderson toe, die het stalen schild weder had neergeklapt.

— Iets langzamer rijden, nu wij de Cromwellstreet naderen. Zoodra wij voor het huis zijn, spring ik uit de auto. Jij rijdt door, zoo snel je kunt, naar de villa. Maar nu mag je tot geen enkelen prijs ingehaald worden, denk er om! beval hij.

Henderson knikte, ten tekenen dat hij het begrepen had.

Beide auto's reden nu in de Cromwellstreet, op een afstand van ongeveer driehonderd meter van elkaar.

Voor een hoog, fraai huis minderde Henderson vaart.

Raffles sprong uit de auto, die onmiddellijk bliksemsnel vooruitstoot, en snelde het huis binnen, waarvan de deur op een kier stond. Een oude werkvrouw was in de breede vestibule bezig, den vloer te schrobben. Raffles wisselde eenige woorden met het oude mensch, opende een deur en snelde de keldertrap af.

De werkvrouw nam haar emmer en boenders, trad naar buiten en begon de stoep te boenen.

Een paar seconden later hield de politie-auto voor de deur stil.

— Twee agenten volgen de grijze auto en trachten te zien waar zij blijft, en twee gaan met mij mede het huis binnen! klonk de bevelende stem van Ann Brunt.

De auto stormde weer weg en de jonge vrouw kwam op de huisdeur toe, gevolgd door twee agenten.

Op de stoep bleef zij staan.

— Smith en Hoggars, zoo wendde zij zich tot de beide agenten, jullie gaan naar boven en doorzoeken nauwkeurig alle vertrekken. Maak bij het minste verzet gebruik van je wapens. Ik zal intusschen deze vrouw ondervragen!

De twee agenten snelden de trap op.

De werkvrouw had angstig en nieuwsgierig tegelijk toegekeken en stond nu met moeite op. Haar oude oogen knipperden zenuwachtig, toen Ann Brunt haar beval, de vestibule binnen te treden en de voordeur sloot.

— Is hier een paar tellen geleden iemand binnengetreden? vroeg de jonge vrouw, de werkster doordringend aanzijnde.

— Ja zeker, miss! antwoordde de oude vrouw stotterend. Een lang persoon, een politieagent, geloof ik!

— Waarheen is hij gegaan?

— Hij is de trap opgestornd!

— Dank je! Kan ik hier telephoneeren?

— Ja zeker, miss, daar in het hokje van den portier. Maar hij is nu in den tuin! Ik weet niet — —

— Laat dat maar aan mij over! Ik ben detective! Hier is mijn penning! Is het vertrekje open?

— Ja. De portier heeft mij bevolen, op de deur te passen.

Ann Brunt ging op het kleine kamertje toe, waarvan een wand uit kleine, in lood gevatte glasruiten bestond.

Zij trad binnen en ging naar het telefoontoestel.

Maar voor zij den hoorn van den haak had kunnen nemen, deed een luid gekuch haar onwillekeurig omzien.

Zij keek in den loop van een zware revolver....

De werkster stond voor haar, en haar stem was die van een jongen man, toen zij kalm beval:

— Laat dien hoorn liggen, en geen beweging of ik schiet! Geef mij het medaillon!

Ann Brunt was bleek geworden tot in haar lippen.

— Gij zijt dus de duivel zelf, dat gij u in drie tellen zoo weet te vermommen? zeide zij fluisterend.

— Ik geloof van niet, hernam Charly Brand — want hij was het! — op kalmen toon. Het medaillon!

— En als ik weiger?

— Gij zult wel verstandiger zijn! Ik zou genoodzaakt zijn, hoezeer het mij ook zou tegenstaan, geweld te gebruiken! Ik heb hier een paar stevige handboeien — en zij zult toch niet dulden, dat ik u die aan doe en u fouilleer? Het medaillon — voor de derde en laatste maal!

Ann Brunt werd beurtelings rood en bleek.

Haar adem ging moeilijk.

Zij beet zich de lippen ten bloede.

Langzaam stak de jonge vrouw de hand in haar zak.

Bliksemsnel kwam die hand weder te voorschijn — —

Er schitterde iets — —

Maar Charly was een waardig leerling van zijn meester en uiterst wantrouwend!

Een kleine sprong voorwaarts en de revolver, welke Ann Brunt van een agent geleend had, viel kletterend op den vloer.

— Goed bedacht, maar te langzaam uitgevoerd! zeide Charly kalm. En nu zou ik u raden, mij snel te gehoorzamen, want mijn geduld raakt uitgeput!

De jonge vrouw begreep nu, dat alle verzet nutteloos zou zijn.

Zij haalde het medaillon uit haar corsage en wierp het op tafel.

Charly nam het gouden sieraad snel op en stak het in zijn zak, maar niet dan nadat hij zich overtuigd had, dat het werkelijk de portretten van een wonderlijk schoone vrouw en een kind bevatte.

Toen boog hij zwijgend, deed vlug een paar stappen achteruit, wierp de deur in 't slot en draaide den sleutel om.

— De agenten zullen niet voor over tien minuten terug zijn — tijd in overvloed! mompelde hij verheugd. Wat zal Raffles blij zijn!

Hij snelde naar dezelfde deur, waardoor zijn meester verdwenen was, opende haar, daalde de keldertrap af, vond zijn weg, tastend langs den vochtigen muur, door den ruimen kelder tot bij een wijnrek en deed daar zijn zaklantaarn ontgloeien.

Hij haalde een leeg wijnvaatje, ging er op staan, en stak een zonderling gevormden sleutel in een zeer kleine opening, die zich achter de bovenste rij flesschen bevond.

Langzaam zakte het wijnrek omlaag.

Charly zette het vat weer op zijn plaats en zocht

nogmaals naar een zeer kleine opening in den steenen muur, waarin hij denzelfden sleutel stak.

Een zware zerk schoof ter zijde.

Charly kroop door het nauwe gat, drukte op een knopje terzijde daarvan en hoorde hoe eerst de steen en vervolgens het rek met wijnflesschen weer op hun plaats schoven.

Hij kroop op handen en voeten voort in een zeer nauwe gang, die ongeveer tien meter lang was.

Plotseling hoorde hij aan het einde een zachte stem fluisteren:

— Wie daar?

— Ik, Charly!

— Het wachtwoord?

— *Luctor et emergo!*

— *All right!* Welkom, beste Charly!

Een hand greep die van den jongen man en trok hem te voorschijn. Het volgende oogenblik lagen de beide vrienden aan elkanders borst.

Toen vroeg Raffles, bevreesd om het antwoord te hooren:

— En — het medaillon?

— Hier is het! zeide Charly eenvoudig.

Een innige handdruk beloonde hem, en in de halve duisternis zag hij de oogen van den Grooten Onbekende vochtig glanzen.

— Die daad, Charly, zal ik nooit kunnen vergelden! zeide Raffles met gesmoorde stem. Misschien zal ik je later alles verklaren — maar nu moeten wij vertrekken. Kom!

De twee mannen bevonden zich in een tamelijk ruim hol, ongeveer twee meter hoog en vier meter in het vierkant, en snelden nu naar een stalen deur die Raffles opentrok, na het cijferslot veresteld te hebben.

Voor hen strekte zich nu een stikdonkere gang uit, van ongeveer een meter breedte en anderhalve meter hoog.

Raffles draaide een schakelaar om, en dadelijk begonnen op geregelde afstanden, ontelbare gloeilampjes te branden, die de tunnel helder verlichtten.

Op eenige passen afstand stond een klein, zonderling gevormd wagentje met slechts twee wielen, voor elkaar geplaatst. Het werd overeind gehouden door twee paar stalen rollen, die ieder tegen een gepolijsten stalen band steunden, ter weerszijden aan den wand van de tunnel bevestigd. De twee wielen, van twee flenzen voorzien, omvatten een ronde rail, die op twee centimeter afstand van den bodem was bevestigd.

Raffles sloot de deur weder, verstelde de cijfers en nam in het wagentje plaats, terwijl Charly naast hem ging zitten.

Hij haalde een hefboom over.

Het wagentje schoot voorwaarts, de tunnel in.

Binnen enkele seconden bedroeg de snelheid 80 kilometer per uur, toen 120 — eindelijk 180!

Gierend floot de lucht hen voorbij en de twee mannen moesten zich diep voorover bukken, ten einde den luchtdruk te kunnen weerstaan.

Er deed zich overigens bijna geen geluid hooren, zoo voortreffelijk was alles afgewerkt.

Na vijf minuten werd heel in de verte een rood licht zichtbaar, in de kaarsrechte tunnel.

Raffles zette den hefboom terug.

De wagen minderde vaart.

De remmen deden hun werk en vlak onder het roode licht stond het wagentje stil.

De twee mannen sprongen er uit, en Raffles liep op een tweede stalen deur toe en opende haar, waarna hij, door een tweeden schakelaar om te draaien, de lampjes weer doofde.

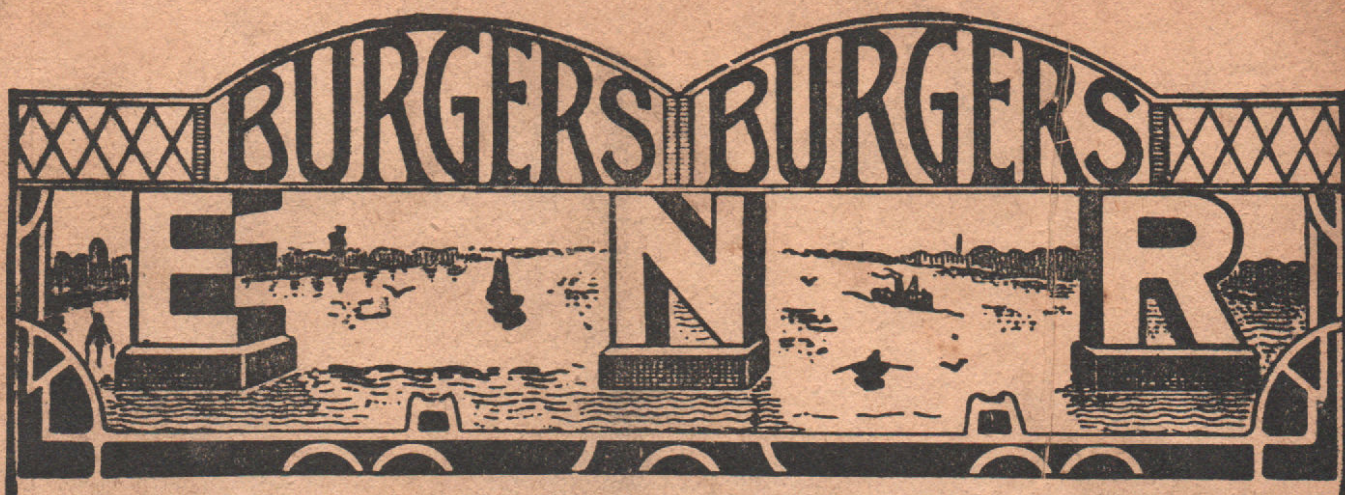
De beide vrienden traden door de geopende deur — —

Zij stonden in het geheime onderaardsche laboratorium in het park van de villa van Lord William Aberdeen — — —

— Gered en in het bezit van mijn kostbaar kleinood! zeide Raffles op ernstigen toon, terwijl hij Charly aan zijn borst drukte.

De volgende aflevering (No. 155) bevat:

„De Turksche Spion”.

ONZE rijwielen zijn even solide, even betrouwbaar en duurzaam als de Spoorwegbruggen, waarvoor Nederland beroemd is. Alléén, en daarop gelieve U te letten, ze moeten de kenmerken van de **echte BURGERS** rijwielen vertoonen, n.l. de letters: _____

E. N. R.

